У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 74125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 31. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 17-го ЛЮТОГО 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 17, 1970 No. 31. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 16 лютого 1970

В АМЕРИЦІ

ЕПІДЕМІЯ НАРКОТИКІВ В ШКОЛАХ Ню Йорку. Комісар агенції, що займається справою лікування наркоманів, Джеймс Дікс, заявив, що кожна середня школа (гай скул) в цьому місті має пересічно від п'ятьох до 100 учнів, що споживають маріхуану. Переведені опитування виявляють, що героїну продають в кожній публічній середній школі і також в деяких приватних і парохіяльних школах. Продають героїну учні, які припинили навчатися в школі.

АСТРОНАВТИ „АПОЛЛО 11", які перші були на Місяці 20-го липня 1969 року, в квітні ц. р. почнуть відвідувати столиці всіх американських стейтів, в яких перебуватимуть від трьох до п'ятьох днів. Подорож їх зачнеться 17-го квітня з Сакраменто в Каліфорнії. А після того астронавти „Аполло 11" відвідають Сарсон Сити (Невада), Сейлем (Орегон), Олімпія (Вашингтон), Солт Лейк Сити (Ютаг), та столиці Вайомінгу, Колорадо і Монтани.

ДОМІНІКАНСЬКИЙ ЛІТАК ТИПУ ДС-9, який летів із летовища Пунта Савседо до Порто Ріко, розбився над океаном під час бурі і всі пасажири та члени залоги в числі 97 згинули. Літак після старту повідомляв летовище, що один мотор того літака не працює і що він вертається на летовище. Та кілька мінут пізніше літак загорівся в повітрі. На літаку було велике число спортовців: домініканці, аргентинці, бельгійці, порторіканці та 4 американці.

В ПОНЕДІЛОК 16-ГО ЛЮТОГО ПОЧАВ КОНГРЕС працю після перерви у зв'язку з Днем Лінкольна, коли республіканці відзначали пам'ять свого великого президента. Конгрес має вирішити важливі законопроєкти: закон про поборювання злочинів, про зміну реґуляміну в обидвох Палатах, про реформу Колеґії Електорів, яка вибирає президента ЗСА, про очищення повітря, води та про зберігання природних ресурсів, та багато інших.

ЗІ ЗБІЛЬШЕННЯМ ЧИСЛА ОСІБ СТАРШИХ віком швидким темпом розвинувся новий рід промислу — будова домів для старців, де вони мали б і лікарську опіку. Та, на жаль, ці опікунчі доми не завжди виконують своє завдання задовільно, бо на деякі нарікають і старці і їхні діти. В Конгресі ведуться вже переслухання в цій справі аж в кількох комісіях. На Волл Стріті в Ню Йорку в одному році 40 компаній повідомили про будову таких домів коштом 340 мільйонів долярів.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХАРЧІВ І ЛІКІВ перестерігає домашніх господинь, щоб не вживали до варення й печення т. зв. мексиканських горшків та череп'яної посуди, бо існує можливість отруїтися оливом. Згідно з твердженням Адміністрації Х. і Л. зі всіх 28 різних зразків цієї посуди аж із 26-ох під час змивання виходить оливо з поливи цих горшків. Виявилося, що деякі родини в західніх стейтах затруїлися були оливом, вживаючи череп'яної посуди.

У СВІТІ

ГРЕЦІЯ ОТРИМАЄ ЗБРОЮ ВІД ФРАНЦІЇ — стверджують західні дипломати, які перебувають в Атенах. Вони переконані, що Греція і Франція переводять засекречені переговори про продаж Греції не тільки джетових бомбовиків „Міраж", але й танків та легких воєнних кораблів. Французькі банки буцім-то згідні допомогти Греції в цій трансакції. Французький президент Жорж Помпіду заявив в інтерв'ю з С. Л. Золцберґером з „НИ Таймсу", що Франція не матиме застережень проти продажу зброї Греції, якщо Греція цього захоче. ЗСА, які були раніше одиноким постачальником зброї для Греції, припинили всі доставки після того, як у Греції прийшов до влади в квітні 1967 р. авторитарний військовий уряд.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ГАМАЛЬ АБДЕЛЬ НАССЕР ЗАЯВИВ в інтерв'ю з Джеймсом Рестоном з „НИ Таймсу", що Єгипет визнає Ізраїль і право його існування та признаватиме його право користуватись Суезьким каналом, коли Ізраїль звільнить всі арабські землі включно із східньою частиною Єрусалиму, погодиться на розв'язання проблеми палестинських втікачів і стане багатовизнанєвою державою, без релігійного фанатизму. Нассер з огірченням говорив про ЗСА, як протектора Ізраїлю та ізраїльського „експансіонізму". Він рішуче відмовився признати Ізраїлеві „один інч" додаткової території. Нассер переконаний, що минулотижневий налет ізраїльських бомбовиків проти єгипетської сталеварні за 12 миль від Каїро не був помилковим і випадковим ділом, як твердить Ізраїль, а пляновим бажанням ізраїльців „дати науч-ку Нассерові" — як висловилась була ізраїльський прем'єр Голда Меїр в інтерв'ю з тим самим Джеймсом Рестоном. Нассер кількакратно покликався на те інтерв'ю, сказавши, що двічі перечитав був його в „НИ Таймсі".

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЖОРЖ ПОМПІДУ СТВЕРДИВ в інтерв'ю з представником „НИ Таймсу" С. Л. Золцберґером, що Франція не має ніяких принципових і сутніх розбіжностей з Америкою. Помпіду рішуче заперечив, наче б Франція задумувала виступати з Атлантійського Союзу (НАТО) та признав, що ЗСА і Британія мусять стояти в особливо тісних взаєминах внаслідку таких природних фактів, як спільна мова, географічна близькість почерез Атлантик, сусідство з Канадою та тихоокеанський зв'язок з Австралією і Новою Зеляндією. Жорж Помпіду, який прибуде до Вашинґтону з офіційними відвідинами 23 лютого ц. р., заявив, що він радий познайомитись з президентом Ричардом Ніксоном, якого дотепер ніде ще не стрічав, та який, за словами Помпіду, має зближений до французького підхід до европейських проблем. Помпіду вважає, що Північна Африка має те значення для безпеки Европи, що Куба для безпеки ЗСА. Він рішуче обороняв продаж Францією джетів „Міраж" Лібії, як трансакцію, корисну не тільки для Франції, але й цілої Европи та миру в обширі Середземного моря.

СОВЄТИ ЗВІЛЬНИЛИ з в'язниці двоє італійців, 23-річного студента й 22-річну студентку, засуджених два тижні тому на рік кацету за публічну демонстрацію в користь совєтських інтелектуалів, та видалили їх з СССР. У комунікаті сказано, що совєтський уряд зробив це задля збереження добрих взаємин з Італією.

— НА МНОГІ ЛІТА, ВЛАДИКО!

Сьогодні, 17-го лютого 1970-го року, сповняється 78 років з дня народження первоієрарха Української Католицької Церкви, її Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. З цієї нагоди з усіх вільних країн українського поселення вислано Верховному Архипастиреві десятки тисяч листів, карточок і телеграм з побажаннями прожити ще довгі роки та діждатися здійснення багатьох великих задумів, зокрема організаційного завершення Помісної Української Католицької Церкви створенням її патріярхату з Блаженнішим Йосифом Сліпим як першим патріярхом на чолі. Український Народний Союз і „Свобода" долучуються до цих всенародних побажань. На многі літа, Блаженніший Владико!

Суддя в Чикаго засудив адвокатів і оскаржених за образу суду

Чикаго. — Суддя Джюліюс Дж. Гоффман, який веде розправу проти 7 осіб оскаржених в тому, що під час Крайової Демократичної Конвенції в 1968 році старалися перешкодити цій Конвенції, — засудив всіх оскаржених і обидвох їх оборонців до кари тюрми за те, що під час розправи складали заяви, які були образою федерального суду. Адвокатові оскаржених Вілліямові М. Кунстерові суддя визначив високу кару, бо аж 4 роки і 13 днів тюрми за те, що він 24 рази під час довгої розправи образив суд. Другий оборонець — адвокат Лїонард Вейнґлесс дістав кару одного року тюрми, 8-ох місяців і 3-ох днів за 14 образ суду. Більші кари за цю саму провину дістали і всі 7 оскаржених. І так Джеррі С. Рубін — 2 роки, 1 місяць і 23 дні за 15 образ суду, Джан Фройнес 6 місяців і 15 днів за 10 образ; Лі Вайнер — 2 місяці, 19 днів за 7 образ суду. В суботу цей сам суддя засудив решту оскаржених за образу суду до кари тюрми — Дейвіда Деллінґера, Ренні Дейвіс, Еббі Гоффмана і Томаса Гейдена.

Ніксон поширив заборону біологічно-хемічної війни

Кі Біскейн, Флорида. — Президент Ніксон поширив заборону з 25-го листопада м. р. продукувати й користуватися біологічною зброєю в тому напрямку, що 14 лютого ц. р. видав заборону продукувати й користуватися т. зв. токсичною, отруйною зброєю, яка в листопаді не була заборонена. Департамент Оборони хотів зберегти цю зброю для чисто оборонних цілей. Тепер Президент заборонив продукувати всяку біологічну і хемічну зброю, що має бути однобічною заявою ЗСА і цій цілі, щоб дійти до порозуміння із СССР в справі контролі зброєнь та щоб збільшити виглади на мир. Токсини — це мертві, але отруйні, продукти бактерій. Р. Ніксон заборонив в листопаді продукувати бактерії, але Пентаґон хотів зберегти токсини у військових арсеналах, щоб їх можна було вжити як хемічну зброю. Токсини не могли б поширювати пошесть, як це роблять бактерії.

Громада Ню Йорку приготовляється до Шевченківських роковин

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку спільно з Науковим Товариством ім. Т. Шевченка в Америці вже від деякого часу ведуть інтенсивну підготову до відзначення роковин Тараса Шевченка в березні цього року. Імпреза „В поклоні Тарасові Шевченкові" відбудеться в залі Фешин Інституту при 225 Вест 24-та вулиця в неділю, 1-го березня, о год. 5-ій по полудні. В програмі є виступи дир. Йосипа Гірняка, Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, Балетної школи Роми Прийми-Богачевської. Музика — д-р Ігор Соневицький, оформлення і світло — Володимир Касіян. Квитки вступу можна набути в перепродажу в крамницях „Арка", „Еко" і „Сурма".

У ТОРОНТІ РОЗПОЧАВСЯ ПЕДАГОГІЧНИЙ КУРС

Торонто. — Заходами Координаційного Осередку шкільних рад при Відділі Комітету Українців Канади, 14-го лютого мав відкритись Педагогічний Курс для вчителів української мови. Навчання триватиме один рік. На курс допущено випускників п'ятирічних Курсів Українознавства, або осіб з відповідною освітою.

Роджерс: ЗСА засуджують расизм білих супроти чорних в Африці

Люсака, Замбія. — Державний секретар, відвідавши раніше в Африці столицю Кенії Найробі, прибув в минулу неділю 15 лютого до Замбії, де заявив на вступі, що З'єднані Стейти засуджують расову дискримінацію, що її стосують деякі білі уряди супроти чорних автохтонів в Африці. Замбія підтримує підпільний рух чорних в Мазамбіку й Анголі, які належать до португальських заморських посілостей. Вілліям Роджерс підкреслив, що він не думає, що насильство є доцільним засобом в боротьбі проти расової дискримінації. Що стосується політики ЗСА супроти Південно-африканського Союзу й Родезії, де існують білі уряди, сперті на расових антимуринських законах, то Роджерс не висловився ясно. Він ствердив, що Америка плянує деякі „практичні засоби", але відмовився сказати, чи до тих засобів належатиме торговельний бойкот. Так само не відомо, чи ЗСА закриють в Родезії свій консулят з хвилиною, коли Родезія зірве останні правно-державні зв'язки з Британією. Збереження того консуляту вказувало б, що ЗСА визнають суверенність Родезії з її білорасистським режимом, — з другого боку в Родезії живе понад 1.000 американців, якими опікується консулят.

У Тант конферував про Близький Схід — відлетів до Москви і Бірми

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант викликав із Близького Сходу генерала Одда Булла, шефа спеціяльної військової місії ОН, завданням якої є стежити за зберіганням воєнного перемир'я між Ізраїлем і його арабськими сусідами. Вправді те перемир'я практично не існує та, навпаки, Ізраїль і його арабські сусіди, особливо Єгипет, ведуть безперервні летунські бої та обопільні наскоки піхотними й танковими рейдами, проте Об'єднані Нації не відкликують генерала Булла і його 195-членного штабу обсерваторів, не втративши надії, що може таки прийде до відновлення тамошнього перемир'я. У Тант перевів довгу нараду з ген. Оддом Буллем, норвежцем, після чого відлетів через Москву до своєї рідної Бірми на один тиждень, в родинних справах. У Москві він буде нараджуватися з тамошнім шведським амбасадором, який формально все ще є офіційним посередником Об'єднаних Націй для ізраїльсько-арабських справ, Гуннаром Яррінґом. 62-річний ген. Одд Булл є знаменитим знавцем близькосхідних відносин, які пізнав ґрунтовно від 1948 року, маючи ввесь час свою головну квартиру недалеко Єрусалиму, і У Тант потребував його інформацій про тамошню актуальну ситуацію.

СССР сприяє обмеженню автономії Словаччини з уваги на Україну

Прага. — Перший секретар чесько-словацької компартії д-р Густав Гусак, хоч сам словак, заявив, що в справах автономії Словаччини „дещо зайшло задалеко і треба направити помилки". Він признав, що Чехо-Словаччина є федеративною республікою, але — мовляв — „ми хочемо мати сильну з'єднану державу". Подібні заяви склали й інші теперішні чеські провідники, заповівши ними процес обмежування автономії Словаччини. Кореспондент „Н. И. Таймсу" у Празі Алвін Шустер переконаний, що Москва ставиться до тих зусиль дуже прихильно, лякаючись, щоб автономічний рух у Словаччині не відбився на настроях в Україні. Москва — стверджує він — взагалі завжди противиться будь-яким автономічним рухам з уваги на внутрішні відносини в СССР. Словацький автономний уряд почав підписувати самостійно торговельні договори з різними державами включно з Західньою Німеччиною, та вести ніби власну незалежну закордонну політику і це найбільше не сподобалось чеським сталіністам та окупаційним совєтським чинникам.

В редакції журналу „Новый Мир" проведено чистку, А. Твардовський відійшов із становища головного редактора

Москва. — Як повідомляють західні кореспонденти, в журналі „Новый Мир", що його досі вважалося за найбільш „ліберальний", переведено чистку: з редакційної колеґії усунено Ігоря Виноградова, Ігоря Заца і одного з найздібніших совєтських літературних критиків Владимира Лакшина. На знак протесту проти цієї чистки зрезиґнував з посту головного редактора поет Олександер Твардовський, на місце якого призначено „поміркованого" Косолапова. Останнє, жовтневе число „Нового Миру" прибуло до Ню Йорку щойно цими днями. В цьому числі звертає на себе увагу стаття філософа і соціолога Шрейдера п.н. „Наука і забобони", яка, можливо, стала причиною чистки і резиґнації Олександра Твардовського.

Бела Руденко і „Наталка Полтавка" здобули найвищу оцінку рецензентів

Ню Йорк. — Солістка Київської опери Бела Руденко та виконана нею арія з опери Лисенка „Наталка Полтавка" знову здобули найвищу оцінку вибагливих нюйоркських критиків. Бела Руденко дала свій концерт в неділю, 15-го лютого, в залі Філгармонії. „Ню Йорк Таймс" з 16-го лютого надрукував на цей виступ рецензію Теодора Стронґіна, в якій м. ін. сказано:

„Бела Руденко, совєтське сопрано, мала свій місцевий дебют два роки тому, і він був тріюмфом. Послухавши її знову минулого вечора, вона нічого не втратила зі своєї прецизної акуратности та її чарівної моторности, що відрізняє справжніх кольоратурних сопрано від тих, що їх імітують. Її голос був сріблистий... але вже так багато не промовляв. Він втратив так сильно. Він втратив дещо зі своєї легкости і теплоти. Але все ж таки це був вражаючий інструмент та викликав великий ентузіязм публіки. Руденко є таким природнім театральним виконавцем в найліпшому розумінні — вона дуже гарна а її рухи граціозні і відповідні — що псосіб, в який вона виконала арію Наталки з опери Лисенка „Наталка Полтавка" підняв на ноги публіку..."

ЮҐОСЛАВІЯ ПЛЯНУЄ НОВУ ШКОЛУ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ БОСНІЇ — ІНФОРМУЄ АМЕРИКАНСЬКИЙ АМБАСАДОР

Віце-президент ЗУАДК Й. Лисогір під час відвідин в Американській Амбасаді в Беоґраді. Біля входових дверей до Амбасади стоять (зліва): заступник шефа американської дипломатичної місії в Юґославії Томас О. Ендерс, Йосип Лисогір, амбасадор Вілліям Лїонгарт та консуль для економічних справ Реймонд Олбрайт

Вашинґтон. — Після відвідин віце-президента Злученого Українського Американського Допомогового Комітету Йосипа Лисогора в Юґославії з кінцем січня ц. р. та широкого розгорнення допомогової акції українців в Америці для потерпілих від землетрусу українців в Ваня Луці й околиці, юґославські власті плянують віддячитись за цю допомогу будовою нової школи та літнього вакаційного табору для української дітвори з цілої Боснії — поінформував американський амбасадор Вілліям Лїонгарт з Беоґраду Державний Департамент у Вашинґтоні. У каблеграмі амбасадора Лїонгарта до Державного Департаменту дослівно сказано:

Відвідини урядовців Амбасади в Баня Луці 30-го січня ствердили, що після виїзду Лисогора опрацьовано новий допомоговий плян як можливість для Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Обласні і місцеві власті вважають за ідеальний вияв вдячности побудову нової початкової школи в околиці Приявору, в якій українське населення є найбільше та яка служила б для всіх і давала б нагоду навчання в рідній українській мові. Плянується використовувати школу на літні табори для української дітвори всієї Боснії з програмою навчання української музики, фольклору та історії. Власті опрацьовують тепер кошторис.

Копію цієї телеграми від амбасадора Лїонгарта Державний Департамент переслав до ЗУАДКомітету у Філядельфії.

П. Пуцило найменований членом Ради Директорів Президентського Осередку для добровільної акції

Петро Пуцило

Вашинґтон. — Президент Ричард М. Ніксон створив окремий Крайовий Осередок для добровільної акції, на члена Ради Директорів якого найменував заступника голови Крайової Федерації Республіканців, головного касира УНСоюзу та скарбника УККА дир. Петра Пуцила. Осередок є неприбутковою і безпартійною організацією, яку покликав до життя президент Ніксон для заохоти і допомоги добровільній активності приватного сектора. Працюючи в порозумінні з Урядом, але вживаючи приватних фондів, Осередок має за завдання допомагати громадянам розв'язувати їхні проблеми, користаючись фахівцями в поодиноких ділянках, що входять до Ради Директорів Осередку. Номінаційний Комітет Осередку очолював відомий діяч Американської Польонії, президент Польського Національного Союзу (Звйонзку) та Польсько - Американського Конґресу Альойзіюс А. Мазевські. Після призначення дир. П. Пуцила на члена Ради Директорів Осередку, президент Ніксон переслав йому телеграму, в якій сказано: „Я з великою приємністю довідався, що Ви прийняли мою номінацію Вас на члена Ради Директорів Крайового Осередку для добровільної акції. Я буду тісно співпрацювати з Осередком в його намаганнях мобілізувати енерґію і таланти всіх американців для завдань, перед якими ми всі стоїмо. Спільними зусиллями публічного і приватного секторів та продовжуваним заанґажуванням Вас й інших публічно наставлених громадян Крайова програма для добровільної акції багато причиниться для здійснення американських сподівань". Телеграму підписав: Ричард Ніксон. Президент і пані Ніксон запросили всіх членів Ради Директорів Осередку до себе на прийняття, що відбудеться в найближчу п'ятницю, 20-го лютого о годині 8-ій вечора.

Галина Андреадіс дала концерт в Лінкольн Сентер

Ню Йорк. — В тому самому часі, як в залі Філармонії співала київська солістка Бела Руденко, в залі Алісії Туллі в тому самому, Лінкольн Сентер давала свій концерт її посестра, оперова співачка Галина Андреадіс. Співом Галини Андреадіс публіка не менше одушевлялася, як виступами Бели Руденко.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Болюча втрата

Ми знали, що в осідку Консисторії Української Православної Церкви в Бавнд Бруку відбувається Рада Митрополії цієї нашої Церкви, яка обмірковує і вирішує справи, що мають вітальне значення для нашого церковного і громадського розвитку. Знали про цю Раду, в якій бере активну участь також головний радний УНСоюзу, відомий наш лікар - громадянин д-р Михайло Данилюк. Знали й очікували добрих вісток, щоб їх передати громаді. Тим часом, пізно ввечері в четвер 12-го лютого прийшла сумна вістка, що в Чикаго несподівано відійшов у вічність Єпископ цієї Церкви, св. п. Владика Олександер.

Від років сторінки наших газет подають такі сумні вістки. Відходять від нас старші й молодші, більше і менше відомі, бо такий закон життя. І за кожним разом, як відходить людина, що займала провідне становище в нашій Церкві чи громаді, зринає думка: хто її заступить?

До церковних провідників це відноситься може навіть більше, ніж до громадських. Це відноситься й до св. п. Владики Олександра, який хоч і прийшов на становище Єпископа УПЦ в ЗСА заледве п'ять років тому, прийшов духово й інтелектуально приготований, принісши з собою величезний досвід душпастирської праці в прерізних, часом найтрудніших обставинах. Українська Православна, як і Українська Католицька Церкви потребують таких досвідчених провідників, щоб у цих турботливих часах могти керувати нашим церковним і національним кораблем поміж численними сциллами і харибдами.

Смерть Владики Олександра — це справді болюча втрата для Церкви і громади.

Крізь призму виборів

При оцінці внутрішньополітичної ситуації в Америці ні на мить не слід забувати, що 3 листопада цього року відбудуться вибори, в яких будуть обрані всі 435 конґресменів, 33 сенатори й 35 губернаторів. Ясно, що кожний з теперішніх членів обох палат Конґресу і кожний губернатор, які стараються за перевибір, як також обидві головні американські політичні партії мають на увазі уже тепер, за 9 місяців наперед, що саме може їм у тих виборах допомогти, а що пошкодити. Те саме мусить мати на увазі республіканський Уряд, дарма що вибори Президента відбудуться щойно в 1972 році. Ці передвиборчі міркування тяжать на словах і діях усіх заінтересованих американських партій, кіл і видатних осіб. Це відбивається неґативно на законодатній праці й на діях Комісій, що їх терен використовується для передвиборчої гри, для міжпартійних маневрів. Але така дійсність американської демократії і така вже її традиція.

Усі коментатори, включно з демократичними, погоджуються, що президент Ніксон, внаслідок різних дій і зручности в тактиці, має тепер за собою більшість у громадській думці. Проте, невідомо, чи прихильні настрої не зміняться, коли б виявилось, що у В'єтнамі мусять залишитися ще на довгі роки коло 200.000 війська. Невідомо ще чи протинфляційні заходи не призведуть до рецесії і зросту безробіття. Невідомо теж, чи республіканці не втратять певного числа губернаторів у стейтах, в яких підвищено стейтові податки. Можна також рахуватися з дальшою неприхильністю супроти теперішнього Уряду більшости „кольорового" населення, яке разом із білими демократами й лібералами становить більшість у таких містах, як Ню Йорк і Філядельфія. Все це змушує обережно ставитися до оптимізму республіканських кіл.

Великим атутом республіканців є брак лідерства в демократичному таборі й забагато амбітних потенціяльних кандидатів у президентських виборах 1972 року. Гюберт Гомфрі, сен. Едмунд Москі, сен. Едвард Кеннеді, ба навіть теперішній нюйоркський посадник Джан Ліндзі, все ще формально республіканець, який, проте, буцімто плянує перехід до Демократичної партії, — це прізвища, що їх зустрічається в міркуваннях на тему демократичних кандидатів. Коментатори твердять, що трудність примирити всіх їх на спільній програмовій базі була головною причиною, чому голова Крайового Комітету Демократичної партії, сенатор Фред Гарріс зрікся свого становища. Невтішні відносини в демократичній верхівці спричинились до того, що за останніми опитуваннями Бюра Гарріса Демократична партія, яка донедавна мала зареєстрованих виборців 2:1 у відношенні до Республіканської партії, тепер неначе перестала бути партією народної більшости. Але не тільки до осени 1972, а й в 1970 році може ще багато дечого змінитися.

Мих. Калимний

ЖЕРТВИ СОВЄТСЬКИХ ПЕРЕПИСІВ

Куритиба. — Розгортаю число число з 18-го січня ц. р. відомого бразилійського часопису „О Естадо де Сан Павло" і бачу в цьому три великі статті, написані на різні теми, але всі присвячені Совєтському Союзові. Перша з них — передова, під промовистим заголовком „Більшість, яка не буде мовчати", друга — „Куди йде російська спільнота" і третя — „Друге життя Сталіна є більш напруженим".

Кожна стаття в тій чи іншій площині розглядає червону імперію в аспекті національностей, протиставляючи російському всі інші народи СССР. І ще в них є одна спільна риса — це наголос у тому протиставленні на українців і Україну.

Автор передової статті, в основному трактуючи справу перепису СССР, який уже відбувся, відзначає, що як і всі попередні переписи, в публікаціях для широкого загалу буде поданий у зфальшованому вигляді. Наслідки кожного перепису в СССР завжди довго „досліджуються", а потім препаруються „спецами" згідно з вказівками кремлівської верхівки. За Сталіна висліди одного з переписів зовсім промовчано, а багатьох „спеців" НКВД арештувало, бо вони ніяк не могли догодити „батькові народів".

Однак, твердить „О Естадо де Сан Павло", існує в Москві відома лише вузькому колу осіб справжня статистика національного складу населення червоної імперії. Дані тієї статистики на 15 січня 1970 року для кремлівських диктаторів виявляються „дуже драматично": москалі в СССР становлять уже меншість населення — 15-48%.

Автор статті стверджує, що в концентраційних таборах Совєтського Союзу карається кругло 100.000 політичних в'язнів, з них більше як половина припадає на „буржуазних націоналістів", тобто представників неросійських народів, які змагаються за збереження своєї рідної мови, культури, своєї національної субстанції. Українців у Совєтському Союзі, — пише він, — є 50 мільйонів, які „рішені будь-щобудь створити свою вільну національну державу".

Передова „О Естадо де Сан Павло" підкреслює, що Москва грабує неросійські країни СССР, забираючи від них більшість сільськогосподарської та промислової продукції. А в „подяку" за це московський центр майже цілком позбавив „союзні" республіки будь-якої волі, комуністичні ж партії тих країн являють собою лише слухняних виконавців наказів Кремлю. Під тиском Кремлю в „союзних" республіках місцеві національні мови поступово заступаються мовою російською. Історію кожної неросійської країни викладають в пов'язанні з історією Росії. Отже, твориться цілком фальшива „загальноросійська" історія для всіх народів СССР. Все це робиться під пропагандивним накриттям „дружби народів".

Автор статті „Куди йде російська спільнота?" пише, що Російська імперія постала завдяки німцям, візантійцям та монголам і від самих своїх початків повела загарбницьку політику, підкорюючи один за одним сусідні народи. В московських правлячих колах виникла ідея світового месіянства" Росії, але цю імперію завжди роздирали і роздирають національні суперечності, бо її провід від найдавніших часів і до Брежнєва все робить в інтересах росіян. Автор цієї статті передбачає довготривалу війну СССР з червоним Китаєм, в якій Москва зазнає вирішальної поразки внаслідок відцентрових рухів несовєтських народів.

У статті „Друге життя Сталіна є більш напруженим" розповідається про повернення сталінізму в СССР, — супроти волі всіх його народів. Трактуючи питання московської політики щодо Ізраїлю та Китаю, автор ставить питання: чому Москва то натискає, то попускає на Близькому й Далекому Сході і дає відповідь: тому, що московська з а г арбницька політика кожного разу „підміновується р и в алізацією росіян і українців".

Повернемося ще до передової „Більшість, яка не буде мовчати". Тут читаємо: „Різні менші нації СССР, які разом становлять більшість підсовєтського н а селення, шукають шляхів для оборони своєї етнічної ідентичности, культури та історії, як і форми для своєї дійсної політичної автономії... Вимішування різних народів в СССР у своєму висліді не дасть єдиного совєтського, тобто російського народу, як того бажають кремлівські можновладці. Навпаки, в скорому часі воно принесе. Москві багато прикрих несподіванок". І в кінці автор стверджує: „Антиімперіялістичний та антиколоніяльний бумеранг, кинутий совєтською революцією, після довгого кружляння по цілому світі повернеться назад і вразить того, хто його кинув"...

А тепер дещо з книжки совєтського полковника М. Алєксєєва „Биография моего блокнота", виданої Воєнним видавництвом СССР у Москві. Про мистецьку ідейну чи психологічну вартість цієї книжки говорити не доводиться. Але кілька уривків з розділу „Семья Давискибов" (стор. 233) варто навести:

„Він був малий на зріст і взагалі непоказний з вигляду, ґвардії рядовий Іван Давискиба, в минулому колгоспник Курської області. За солдатською книжкою — росіянин, а вимова м'яка, з глухуватим „г", не те, щоб зовсім вже українська, але мішана, переходова від російської до „малоросійської", та сама вимова, завдяки якій відрізняються м е ш к анці Курської та Білгородської областей і, може, ще донських і кубанських станиць".

Годі собі уявити, який може бути „середній" чи „переходовий" звук від літери „ґ" до „г"? Хіба полковник думає про „х". Далі, хоч слово „малоросійської" взяте в лапки, але видно, що воно Алєксєєву до вподоби.

Далі читаємо: „Видно не просто пригадав я собі маленького солдата з трохи дивним прізвищем Давискиба"...

„Мовчазний і тихий Іван любив, одначе, співати, за що й був прозваний „курським солов'єм". Співав усяке — і веселе, і сумне, більше, проте, веселе. А от, коли годі було витримати, коли очі ніби щемив дим від спалених осель, коли в горлі поставало щось, готове замкнути дихання, він глухо, уривчастим, хрипким гологолосом затягував:

Ой, наступала
Та чорна хмара...

Оце такий „курський соловей" і оце така „курська пісня"! Варта уваги й ролядпризначення Давискиби у суспільній системі московського царства. М. Алексєєв змальовує її так: „... роботягою був він, Іван Давискиба, ґвардії рядовий... Невідомо, що сталося з його дітьми, де вони тепер, що роблять. Бу-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Петро Одарченко

КОЛИ НАРОДИЛАСЬ ОЛЕНА ПЧІЛКА

Степан Чорній у своїй статті „Олена Пчілка", надрукованій у „Свободі", 22 січня ц. р., пише, що Олена Пчілка народилася 17 липня 1849 року. А в примітці ще й додає: „Деякий час вважалося, що Олена Пчілка народилася 29 червня 1849 року".

Яка ж дата вірна? Відомий історик української літератури О. Огоновський у своїй книзі „Исторія литературы рускои", ч. III, Львів, 1893, на стор. 1072, покликаючися на автобіографію Олени Пчілки, надруковану в „Зорі" 1888 р., писав, що Олена Пчілка народилася 17 червня.

У книжці „Українські письменники. Біо - бібліографічний словник", т. III, Київ, 1963 р., стор. 97, написано, що Олена Пчілка народилася 17 червня ст. ст. або 29 червня нов. ст. 1849 року.

В автобіографії Олени Пчілки, надрукованій в книжці Олена Пчілка „Оповідання", Харків, „Рух", 1930 б. на стор. 6 читаємо: „Я вродилась на світ 17 липня 1849 року..."

Як бачимо далі, дата тут помилкова. Чи це друкарська помилка, чи помилка самої Олени Пчілки — це не так важливо. Цю дату прийняли майже всі, хто писав про Олену Пчілку. В „Антології української поезії", т. 2, 1957 р. (49 стор.), в „Історії української літератури", т. 4, кн. 2, Київ, 1969. вид. Академії Наук Української ССР (26 стор.), в статті Андрія Чернишова „Привітайте Олену Пчілку" („Україна", липень 1969, ч. 30, стор. 8), у другій статті А. Чернишова „Мати невмирущої Лесі" („Прапор", кн. 7, 1969, стор. 84) — повторюється та сама помилка: в усіх цих працях про Олену Пчілку написано, що вона народилася 17 липня 1849 р.

Які ж є справді авторитетні джерела, що стверджували б справжню дату народження видатної нашої письменниці? До цих джерел належать метричне свідоцтво і запис батька Олени Пчілки.

Обидва ці джерела відомі авторові цих рядків. Ще в 1924 році я знайшов у м. Гадячому в місцевому архіві метрику народження Ольги Петрівни Драгоманової (Олени Пчілки). Цю метрику я скопіював і пізніше в 1953 році опублікував у паризькому журналі „Україна", ч. 10, стор. 882.

У метриці написано, що Ольга Драгоманова, донька „чиновника 8-го класса Петра Иоакимова Драгоманова и жены его законной Елисаветы Ивановой, оба православные" народилася 29 іюня і христилася теж 29 іюня, себто червня. Але і в метриці помилка! Ольга Драгоманова дійсно була охрищена 29 червня за старим стилем, але в день охрищення маленькій Ользі було 12 днів. Отже, не в день народження охристили Ольгу, а на 12-му дні її народження. Що це дійсно так, у цьому я пересвідчився, прочитавши запис батька про народження своєї доні.

Цей запис батька я знайшов у „Молитвослові" Петра Драгоманова, що зберігався в 20-их рр. у Гадяцькому музеї ім. М. П. Драгоманова. Цей музей містився в будинку, де народився М. П. Драгоманов і його сестра Ольга. (В одній із кімнат цього будинку я мав щастя жити, коли вчився у місцевій гімназії в 1919-20 рр. У ці роки тут жила і Олена Пчілка. На початку 20-их р. цей будинок був перетворений на музей).

У „Молитвослові" рукою батька Ольги Петрівни Петра Я. Драгоманова написано: „17 июня 1849 года в пятницу в 9 3/4 часа пополудни родилась дочь моя Ольга". Отже, як бачимо, батько записав точну дату народження своєї доні Ольги, зазначивши не тільки день народження, а навіть і годину й хвилину. Безперечно, що цей батьків запис у Молитовнику — це найавторитетніше джерело, найавторитетніший документ, що без усяких сумнівів подає точну дату народження Ольги Петрівни Драгоманової - Косач, відомої в літературі під псевдонімом Олени Пчілки.

Тому то примітку Степана Чорнія треба читати навпаки: „Деякий час вважалося, що Олена Пчілка народилася 17 липня 1849 року". А тепер — на підставі свідчень батька письменниці Петра Драгоманова — треба ствердити, що Олена Пчілка народилася 17 червня ст. стилю, себто 29 червня 1849 року. Треба пригадати, що в XIX столітті різниця поміж старим і новим стилями календаря становила 12 днів, а не 13 днів — як у XX столітті. У XXI столітті ця різниця становитиме 14 днів.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редагує: Д-р Михайло Данилюк

ЛІКУВАННЯ ГІПЕРТОНІЇ

У справі вже обговорюваної нами гіпертонії, або високого тиснення крови ми одержуємо чимало запитів, а зокрема таких, що стосуються її лікування, дієти, профілактичних заходів тощо. Тому повертаємось до цієї теми.

Необхідно зразу ж підкреслити, що лікування високого тиснення крови —— це індивідуальна справа для кожного пацієнта. Очевидно, може бути так, що ряд пацієнтів одержують такі самі ліки або інструкції, але кожний з них мусить перейти перевірку та оцінку стану свого здоров'я. Тому персональний лікар і його кабінет — це станиця число один, з якої мусить починатися всяке лікування гіпертонії.

Незалежно від того, при лікуванні високого тиснення крови існують певні критерії, які є однаковими для всіх, що мають цю недугу. В Америці нараховується коло 10 мільйонів людей з високим тисненням крови, і хоч вони переходять індивідуальне лікування, все ж одержують також загальні інструкції для збереження здоров'я, а то й життя. Додержування таких інструкцій багато допомагає в лікуванні гіпертонії, і їх можна зібрати в наступні пункти:

1. Замінити вживання тваринного товщу рослинним, бо цей останній не підвищує вміст холестеролу і тим самим зберігає артерії в кращому стані.

2. Зменшити споживання солі, бо вона зв'язує в організмі воду і тим самим підвищує об'єм крови, що проплипає судинами. Уникаючи надміру солі, варто також мати на увазі, що такі ж складники, які має в собі кухонна сіль, є майже в усіх консервованих харчах, не згадуючи вже маринованих і квашених.

3. Тримати вагу тіла в нормальних межах, а коли вона підвищена, зредукувати її з поміччю дієти. Кожний фунт зайвої ваги вимагає додаткової праці серця й судин і сприяє підвищенню тиснення крови.

4. Залишити курити тютюн, особливо у формі цигарок. Нікотина впливає неґативно на артерії і сприяє творенню склерози.

5. Стримувати себе від високих емоцій та хвилювання. Нервове напруження підносить тиснення крови, а коли таке напруження повторюється часто або є постійним, воно може привести до хронічної гіпертонії з надто високим тисненням крови.

6. Старатися бути фізично активним, але без надуживань, що приводять до втоми або фізичного вичерпання. Уникати наглих і сильних фізичних напружень, навіть таких, що тривають коротко.

7. Вакації проводити поза місцем замешкання і праці. Періодичне відпруження для цілої системи — дуже важливий фактор.

8. Переходити у лікаря регулярні перевірки свого здоров'я.

9. Уживати лише приписаних лікарем медикаментів і не експериментувати з ліками.

10. Точно додержуватись приписів додаткової дієти, яку часто визначається пацієнтам, що заживають медикаменти проти гіпертонії. Ця дієта включає додаткові харчі, які мають у собі більшу кількість калію, званого в англійській термінології „потасіюм". Справа в тому, що деякі ліки, обнижуючи тиснення крови, також обнижують в організмі вміст калію, необхідного для нормальної праці серця і м'язів. До таких додаткових харчів належать: помаранчі, банани, журавлина або журавлиний сік, воловина без товщу, бульйони на воловині і т. п.

Ось ці десять „заповідей", безперечно, допоможуть в успішному лікуванні гіпертонії, а окремі з них допоможуть кожній людині зберегти себе від високого тиснення крови.

НАША ПОШТА

ВШ. О. Д., Валінгфорд. Біль між ребрами часто означає т. зв. міжреберну невральгію. Фахівці недуг костей і суглобів часто знаходять причини такого болю в артритичних змінах хребта. Іноді вони можуть поставати й на ревматичній базі. Біль у долішній частині грудної клітки може також означати подразнення або запальний стан діяфрагми. Лише уважними оглядинами, часто з рентґеном грудей, може бути вияснена причина болю. У справі другого запиту відповідаємо: фахівці легеневих недуг не потверджують здогаду, що вдихання муки може стати причиною шстряка легень.

ВШ. М. Л., Лос Анджелес. Ліку на розпускання жовчевих камінців медицина не знає. Чи ліки, одержані Вами з Европи, мають якесь значення і силу, нам невідомо. Думаємо, що коли звичайна дієта контролює симптоми, то при наявності інших недомагань лікарі мають, мабуть, рацію, відкладаючи операцію.

ВШ. В. Б., Вінніпеґ. Дякуємо за листа і думки про відмороження, що базуються на власному досвіді. Такі теплі листи, як Ваш, дають нам сили для дальшої праці, і ми Вам вдячні. Щиро здоровимо.

ВШ. О. С., Віндзор. Для лікування алерґічних явищ у носі, які позначаються надмірною продукцією слизу та частинним замкненням віддихових проходів, фахівці недуг носа або алерґії вживають багато різного роду ліків. Якщо один-два з них не помагають, не впадайте в зневіру, а пробуйте далі. Іноді кортизон потрібний, щоб дати добрий початок лікуванню, і тоді боятись його нічого.

РЕЗОЛЮЦІЇ X КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

що відбувся 24-26 жовтня 1969 в Ню Йорку

(1)

Становище

Ми, обрані репрезентанти українців у З'єдинаних Стейтах Америки, зорганізовані у своїх церковно-релігійних, братських, політичних, громадських, наукових, культурно-освітніх, професійних, економічних, жіночих, ветеранських, виховних, студентських, молодечих, та багатьох інших організаціях, установах і громадах, що їх репрезентує У к р а ї н с ький Конґресовий Комітет Америки, зібравшись на цьому Десятому Конґресі Українців в Америці, в готелі „Коммодор" у Ню Йорку, в днях 24, 25 і 26 жовтня 1969 року, вислухавши звіти й обміркувавши важливі актуальні справи і проблеми в Америці, в Україні та в широкому світі й у нашій громаді, стверджуємо:

1. У принципових справах

1. Як українці — американські громадяни, ми заявляємо про нашу відданість і льояльність З'єдинаним Стейтам Америки, їх Конституції та Хартії Прав і про готовість віддати свої сили, своє знання та свої ресурси для їх оборони, збереження і закріплення.

2. Будучи американськими громадянами, що дали впродовж сторіччя великий духовий і матеріяльний вклад у розвиток, розбудову і закріплення З'єдинаних Стейтів Америки, включно із найвищою жертвою крови і життя наших батьків, братів і синів, які під зоряним американським прапором полягли в обороні Америки у двох світових війнах та в недавній війні в Кореї і в теперішній війні у В'єтнамі, ми заявляємо і потверджуємо наш нерозривний духовий зв'язок з великим і волелюбним українським народом, кість від кости і кров від крови якого ми походимо. Ми заявляємо і потверджуємо нашу гордість з нашого українського походження та нашої великої духової і культурної української спадщини і здобутків, що їх ми твердо рішені продовжувати, плекати й розвивати. Ми, озкрема, твердо рішені докласти всіх наших сил і зусиль, щоб допомогти нашому волелюбному, але поневоленому комуністичною Москвою українському народові здобути вимріяну волю та зажити вільним життям у своїй ні від кого незалежній соборній і народоправній Українській Державі, за яку він безперервно бореться, приносячи в цій боротьбі найбільші жертви крови і майна.

2. Україна

Ствердження

1. Російський комунізм продовжує, розширює й закріплює традиційну імперіялістичну політику російських царів.

2. СССР це сьогодні єдина й найжорстокіша в сучасному світі імперія російського народу, яка поневолює десятки свободолюбних націй, зокрема Україну і проводить інтенсивну підривну діяльність в цілому світі.

3. Свою а н т и л юдською доктриною, а ще більше антилюдською практичною дією російський комунізм намагається контролювати не лише фізичне буття одиниці, але також її духове зацікавлення, л і т е р атурну творчість та мистецьке самовизначення. Побіч фізичного поневолення, Росія безоглядно винищує питомеиності, прояви й історичні пам'ятки української культури.

4. В економічному відношенні Україну обернено в колонію Росії, а централізована господарська система позбавляє її будь-яких елементів незалежности в економічному житті.

5. Постійні спроби великодержавного російського шовінізму і панівної влади викоренити основні первні української духовости в українській людині постійно натрапляють на с т и х і й н и й спротив українського народу.

6. Носіїв свободолюбних ідей в Україні і в інших поневолених Москвою країнах не вдається панівній владі застрашити терором, тюрмами і засланнями. Не зважаючи на посилений московський терор, боротьба нашого народу за належні йому права не то що не слабшає, а дедалі посилюється, що виявляється перед цілим світом передусім у виступах представників молодої ґенерації проти насильства російсько-комуністичної окупаційної влади, у її вимогах пошанування основних прав людини, її домаганнях свобідного розвитку української мови, літератури, мистецтва та збереження історичних і національних традицій народу.

7. Російсько - комуністичний уряд шляхом політики переселювання та „злиття націй" в „совєтський", тобто російський народ намагається зліквідувати українську етнічну субстанцію, як окрему і самостійну цілість. До цієї мети Москва йде різними шляхами: вимішуванням людности, плянове виселювання українців з України і спроваджування на їхнє місце росіян, посилена русифікація в школах, урядових установах, армії, нищення української культури, палення бібліотек і архівів та плюндрування старовинних і вартісних архітектурних пам'яток — все це має за ціль не лише зламати спротив українського народу, здушити його боротьбу за свободу та політично - державну незалежність, а й знищити його як національну людину.

8. Визвольна боротьба українського народу на рідних землях, його прагнення національно - державної незалежности є доказом його незламної волі бути господарем на своїй землі, що в останніх роках виразно позначається одвертим спротивом, як в Україні, так і в місцях примусового заслання, імперіялістичній політиці червоної Москви.

9. Учасники X Конґресу УККА:

— найрішучіше протестують проти шовіністичного комуно-російського режиму в Україні;

— протестують проти московської політики культурного й мовного ґеноциду;

— висловлюють свій подив і заявляють свою повну моральну підтримку всім тим братам і сестрам, які активно протиставляться окупаційному режимові в обставинах ж о р с токого терору.

10. Десятий Конґрес УККА:

а) доручає новобраній Екзекутиві УККА звернутись із закликом до вільного світу, а в першу чергу до Організації Об'єднаних Націй, щоб вона створила окрему Комісію для проведення слідства в справі арештів діячів української культури в Україні, нищення української молоді, отруювання та брутальної поведінки з українськими політичними в'язнями в численних концтаборах СССР, що є різким порушуванням чартеру Об'єднаних Націй та декларації Прав Людини, схвалених Ґенеральною Асамблеєю ОН;

б) Суґерує проведення масових протестаційних акцій в обороні арештованих і засуджених українців, з ціллю облегшення їхньої долі та поширення української правди серед чужинецького світу;

в) зобов'язує новообрані органи УККА поширювати вістки й матеріяли з України серед чужинецького світу та матеріяльно допомагати у багатотиражному виданні і закупі книжок і публікацій, які свідчать з перших джерел про боротьбу українського народу проти російсько-комуністичного поневолення;

(Далі буде)

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І ВІДВІДИНИ ЄПИСКОПА В САН ДІЄГО

В полудневій частині Каліфорнії розкинулось місто Сан Дієго. Понад десять років тому закинула доля в ту місцевість кілька українських родин, що опинились в чужому окруженні. Здавалось розплинуться і не увійдуть зорганізованою групою в тутешнє суспільство. Але знайшлись піонери, які хотіли залишитись добрими українцями і бути добрими американцям. Зачали віднаходити себе, думати про релігійне і українське виховання своїх дітей, про духову розраду для себе самих.

Найбільша духова остоя, місце, де людина віднаходить сама себе і набирає наснаги — це наша Церква. В тузі за нею, за спонукою о. Семчука з Канади, який перебував тут на вакаціях, тутешні українці десять років тому заснували тут українську католицьку Місію. Найближча наша церква є за 120 миль в Лос Анджелесі. За дозволом Єпископа Шикагівської Дієцезії Ярослава Габра опіку над Місією перебрав о. Михайло Колтуцький з Лос Анджелесу. Богослуження в і д правлялись щокілька тижнів по полудні у приміщенні католицької церкви св. Івана.

З кожним роком прибували нові українські родини, і їх місцем зустрічей, порад, взаємопізнання — стали богослуження в нашому чудовому обряді. Мати свою церкву стало бажанням всіх. Ці бажання увінчались успіхом три роки тому. Наша громада набула церкву. До Лос Анджелесу приїхав о. Сильвестер Саламон. Він перебрав опіку над тутешньою громадою. Кілька років кожної неділі приїздив, щоб відправити Службу Божу. На наші Богослуження приходить багато римо - католиків, а навіть не католиків, нашому українському обрядові немає рівного. День 16-го листопада 1969 р. був світлим днем піднесення, радости і гордости за нашу Церкву. Нашу громаду відвідав наш Єпископ Ярослав Габро. Люди з процесією вийшли зустрічати свого Владику. Привітав його о. Саламон, і він в окруженні священиків і дівчаток в чудових українських строях підійшов до дверей церкви, де привітали його хлібом та сіллю два найстарші парохіяни. В його асисті були о. Михайло Колтуцький, о. Алексaндер Вілинський та о. Сильвестер Саламон. Ожив хор. Маестро Божик дав знак і українська церковна мелодія покотилась луною аж до океану. Здивовані прохожі американці приставали, заслухавшись, а присутні на Богослуженні піддались чарові, щоб по відправі багатьом стискати руки і казати — „іт воз бютіфул" („це було гарно").

Зачалась А р хиєрейська Служба Божа. Мелодійний голос диякона о. Білинського гарно звучав в мурах малої церковці, перекликаючись з хором. Проповідь говорив наш Владика, перший раз в цій закутині Америки. Бажав успіхів молодій громаді, згадував урочистості в Римі, Синод Єпископів, Український Університет, тисячі паломників і участь Святішого Отця між українцями — перший раз в нашій історії. З підчеркненням казав дітям, які зібрались у передніх лавках, що наш український обряд є найгарніший, рівний всім іншим обрядам, яких є так багато в Католицькій Церкві, включно з римо - католицьким. Закликає тих, які мають покликання, щоб посвятитись тому обрядові на славу нашої Церкви і народу. Промовив кілька слів і до американців, яких багато було на богослуженні, висловлюючи радість, що їм наш обряд подобається, який є одним із найстарших в Католицькій Церкві. У таку хвилину відчувалося гордість за нашу Церкву.

Багато людей, наших і гостей, приступило до Св. Причастя, а на кінець Владика уділив всім папського благословення.

Закінчилось незабутнє Богослуження, процесія відпровадила Гостя. Перед церквою спільна знимка Владики з нашою дітворою. Та це ще не кінець. Всі спішать на спільний обід. Надворі соняшно, тепло, тут і немає зими.

Велика заля в одному з тутешніх ресторанів прибрана квітами і заповнена людьми. Всі встають і оплесками вітають Єпископа. А люди все ще прибувають, вже і доставляти столів немає де. Вітає Владику голова тутешньої громади п. Ярослав Сисин. Керму над бенкетом перебирає п. Богдан Климкович, який з родиною щойно прибув з Канади. Він представляє гостей — священиків та визначних громадян, які засіли поруч з Владикою. Просить о. Саламона провести спільну молитву, а Владика благословить трапезу.

На бенкеті була коротка мистецька програма, яку підготовили пані Ліда Мотрук і Наталка Климкович. Роман Раточко при акомпаніяменті Віри Скоп відіграв на скрипці кілька українських мелодій, Віра Скоп деклямувала поему „Отче Наш", група дівчаток в українських строях відспівала в'язанку українських пісень.

Опісля промовляв о. С. Саламон, о. М. Колтуцький, від православної громади пан Олександер Скоп і на кінець Єпископ Я. Габро. На цьому офіційну частину закінчено.

Опісля багато людей підходило до дорогого Гостя, щоб привітатись та обмінятись кількома словами. Закінчився незабутній день для українців в Сан Дієго, але осталась вдячність і духове піднесення.

Багатьом туристам і воякам - українцям, що стаціонують на тутешніх морських базах подаємо адресу нашої церкви:

Ukrainian Catholic "Church of Our Lady of Perpetual Help

4014 Winona St.
San Diego, Ca. 92105

ПРАЗНИК РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО В ХРАМІ СВ. СОФІЇ

Рим, (УПБ). — Перша святвечірня зірка, що з'явилась цього року над золотими копулами храму св. Софії в Римі, звістила празник народження Божого Сина. Це перший раз святкує новозбудована й недавно посвячена церква Божої Премудрости цей празник. Перший раз тут гомонять різдвяні пісні й коляди, ті самі, що тисячу років гомоніли в Києві й у Львові. Тут у св. Софії правда й мудрість оспівують Божу любов безконечну до цілого людства і до нашого українського народу. „Бог предвічний народився, прийшов днесь із небес".

Ось недавно, перед храмом Божої Премудрости в Римі зібрались тисячі дітей українського народу, під проводом своїх Владик і своїх священиків, щоб бути учасниками й свідками торжественного освячення храму. Прийдуть напевно й духи тих, що спомагали своїми жертвами при будові цього святого храму, а вже відійшли з цього світу. Остались у списках їх імена, на стінах університетської будови їх портрети, в хроніці св. Софії добра пам'ять про них. Перше Рождество Христове в храмі св. Софії має свій окремий чар. Грімко гомонять євангельські слова ангела: ‚Ось благовістую вам велику радість. Народився вам Спас. Знайдете Дитинку, повиту в пелени й покладену в яслах". Віддати поклін цій Божій Дитинці прийшла, наче б в імені цілого українського народу, наша Громада міста Риму. Прийшли діти, малі семінаристи, свідомі свого першого місця при різдвяному вертепі. Прийшли студенти, священики, монахи й монахині, і горстка мирян, щоб віддати дари своїх сердець Богові Предвічному, по словам коляди: віру серця і любов щиру.

З нагоди празника Христового Рождества ‚крім всіх празничних відправ, приписаних уставом, була відслужена ще й торжественна архиєрейська Літургія, що її відправив Блаженніший Верховний Архиєпископ Митрополит Кир Йосиф в співслуженні о. д-ра Юрія Федорова і отців Салезіян, професорів Малої Семінарії: Григорія Гарасимовича, Романа Мазяра й Івана Тилявського та українського францішканина, родом з Арґентини, о. Альойзія Глинки. Диякунував о. проф. Роман Саба, а співав хор питомців Малої Семінарії.

Уривки з різдвяного слова-послання А р х и пастиря, Блаженнішого Митрополита, до всіх вірних, і тих, що тут на чужині, і тих у Рідному Краю та на засланнях, були передані через ватиканське радіомовлення на Україну і звідтам прийшла вістка, що вірні його чули і прийняли вдячним серцем. На Святвечір відбулась і спільна вечеря. При святвечірній трапезі засіли як одна родина мешканці університету, священики й студенти, запрошені гості й деякі питомці з Малої Семінарії, зокрема священики з Пітсбурської епархії, що студіюють в Римі і вже дещо призабули рідну мову, але не забули рідних святочних звичаїв.

З празником Христового Рождества лучиться й день іменин Блаженнішого Верховного Архиєпископа, що його за нашим звичаєм, святкуємо на другий день свят. А цього року злучилися з різдвяними святкуваннями ще й 25-ліття митрополитування і 30-ліття архиєрейських свячень. Так, отже, празник Христового Рождества при храмі св. Софії стався днем радости, що її благовістив Ангел Божий пастирям убогим коло Вифлеєму. Про них бо каже Євангеліє, що „вони чували і берегли свого стада", як взір і символ для всіх добрих пастирів. Вони й перші віддали поклін Месії, бо вони були люди глибокої віри. По них прийшли до вертепу мудреці зі Сходу, як представники науки, щоб віддати Христові в дарі здобутки культури й знання.

Євангеліє не говорить про поклін якоїсь іншої категорії людей. Бо Христа шукають і знаходять тільки люди віруючі, люди простого та щирого серця, а також люди правдиво вчені. Ні мешканці тодішнього Єрусалиму, ні двір Ірода, не шукали Христа і не прийшли поклонитися йому. А як і почали цікавитися Ним, то тільки на те, щоб „погубити Його". Та злобні задуми їх не здійснилися. Чужий Єгипет гостинно прийняв цю першу скитальчу Родину, а Божий Промисел повернув її у рідний Край, бо Христос народився на те, щоб усю твар обновити. Празник Христового Рождества при соборі Святої Софії був цього року ще й тому такий радісний, бо величні Богослужби в рідному храмі були одночасно подякою Богові за це незвичайне досягнення семилітніх невтомних трудів. Сім років тому в часі святвечірніх коляд, ми тут на чужині тільки думками й уявою старалися линути до незнаних нам каторжних таборів, чи не почуємо хоч одне слово з України. А ось тепер Божественна Літургія, і він голосить слово Божої істини в рідному храмі, тим часом ще далеко від рідної Батьківщини, але у великій вірі, що голос Ангела, як колись в Єгипті, скаже вертатись у Рідний край.

Балтимор відзначив річницю Самостійности і Соборности

Посадник м. Балтимору, Мд., Т. Д. Александро III вручає проклямацію „Дня Незалежности України" голові Відділу УККА Володимирові Чорнодольському. В першім ряді зліва: Тереня Мацук (Ю-СУМА), сидить посадник Тома Д. Александро III, голова Відділу УККА Володимир Чорнодольський, Маруся Гадзаман (Ю - СУМА). В другім ряді зліва: Марійка Радь (Студентська Громада), секретар Відділу УККА Андрій Радь, Богдан Мацук (СУМА), Степан Поліщук (СУМА), генерал Петро Самутін, член Відділу УККА, інж. Олександер Жук, мгр. Дарія Чорнодольська, 59 Відділ СУА, заступник голови Відділу УККА Андрій Чорний, Марія Дудок (Студ. Гром.).

Балтимор, (Б. С.) Заходами місцевого Відділу УККА тут відзначено 52-гу річницю Незалежности і 51-шу річницю Соборности України. М. Мандел, губернатор Мериленду, та Т. Д. Александро, посадник м. Балтимору проголосили день 22-го січня 1970 р. „Днем Незалежности України". Посадник м. Балтимору підписав проклямацію 20-го січня 1970 р. в присутності делегації УККА при розгорнутім українськім прапорі. Цей синьо - жовтий прапор дня 22 січня гордо повівав над ратушею міста поруч зоряного американського. В дні 8 лютого в місцевих Українських Церквах з нагоди Свята Самостійности і Соборности відслужено Св. Літургії в намірення українського народу, в яких взяла участь молодь Пласту і СУМА.

Святочна Академія відбулась того ж дня в год. 6:00 веч. в Домі Української Молоді. Вона почалась внесенням прапорів (ОБВУА, СУМА, ПЛАСТ, і ООЧСУ) та відспіванням національних гимнів мішаним хором ООЧСУ під управою проф. Миколи Кормелюка при фортепіяновім супроводі Марійки Радь. Апель провів голова Відділу УККА п. Володимир Чорнодольський. Зеня Чорна і Андрій Чорнодольсь к и й відчитали проклямації губернатора Мериленду і посадника м. Балтимору. Святочну доповідь виголосив д-р Михайло Кушнір з Вашингтону, в якій говорив про значення 22 січня у формуванні модерного українства по обох боках Збруча та видвигнені України, як реального фактора в міждержав н и х відносинах.

В мистецькій частині Свята взяв участь дівочий квартет в складі: Зеня Чорна, Галина Стельмах, Марійка Радь та Віра Ганкевич при фортепіяновім супроводі п-і Оксани Чорної, який відспівав „Стоїть гора високая" та „Засвистали козаченьки", ар. А. Гнатишина. Роман Стельмах (СУМА) продеклямував вірш О. Олеся, а мішаний хор ООЧСУ під упра в о ю проф. Миколи Кормелю к а відспівав пісні: „Вилітали орли" К. Стеценка, „Засялo сонце" — І. Недільського і „Марш молоді" В. Третяка.

Загальним співом „Не пора, не пора" закінчено Свято 22 Січня. Місцевий Відділ УККА призначив суму 50 долярів жертвам землетрусу в Югославії.

Гавка Черінь

КАЗКА ПРО ТРЬОХ ДОЧОК І ТРЬОХ АМБАСАДОРІВ

Жила-була в нашім місті славна українська родина.: тато, мама і три дочки. Тато був дуже розумний електронний інженер; мама щосуботи викладала в рідній школі патріотизм; а дівчатка були дуже милі і з року на рік розцвітали. Батьки дуже втішалися своїми дітьми і ні в чім їм не відмовляли.

Одного разу старша доня, Христина, так заговорила до тата:

— Татусю, я в тебе щось попрошу — побіцяй мені, що дозволиш!

— Думаю, що дозволю, — погладив її тато по голівці, — але перш мушу знати, що ж ти хочеш: цукерок, ляльку, чи нову сукню?

— О, тату ,який ти смішний! Я вже не бавлюся ляльками і не їм цукорків, бо від них можна потовстіти. А сукні я сама собі купую. Знаєш, татку, я вже виросла — і хочу одружитися...

— Що?! — Аж підскочив тато. — З яких це пір діти стали заміж виходити?! Ти ще мала!

— Мені якраз стільки літ, як було мамі, коли вона з тобою одружилася.

Тато зажурено сів на канапу і похилився... Так, літа ідуть... І коли вона виросла?!

— Ну, що ж, такий закон життя. Треба цю справу добре обдумати, і якщо хлопець добрий і, звичайно, з козацького роду, то може щось і вийде.

— О, тату, він дуже добрий хлопець!

— І українець?

— Ні, він швед. Але ж нас навчали в народній школі, що українці теж мають шведську кров, і що в нас навіть прапор таких кольорів, як у шведів...

— Хто ж це тебе такої історії навчив!?

— Та ж мама.

— От я вже їй покажу! Ні за що не віддам тебе за клятого варяга! Краще вже швець, ніж швід! — Лютував тато і гатив кулаком по канапі.

— Але ж тату, — зідхнула Христина, — невже ти забув, що таке любов? Як би тобі було, коли б тобі не дали одружитися з мамою?!

— Може б і краще було, — пробурмотів батько, а вголос сказав:

— Звичайно, любов — небезпечна хвороба. Іди, запитай маму, вона тебе зуміє відмовити.

З мамою було легше. Вона високо ставила любов.

— Якщо тато згодний, то і я згодна.

Христина побігла до батька:

— Тату, мама казала, що вона згодна, якщо ти згодний.

— Уже згодилась?! Ану, клич її сюди.

Почалася війна, що потривала цілих п'ятнадцять хвилин і закінчилась перемир'ям з такою арґументацією:

— Ну, почекай: нема, як то кажуть, біди без добра. От, як ми матимемо вільну незалежну державу, не треба буде шведського амбасадора шукати — вже і маємо. А чи ж не добре мати дочку за шведським амбасадором?! І жити будуть в самісінькім Києві!

Справили гучне весілля, і стала Христинка Кірстен. Поменшала наша громада на одну українську душу.

Пройшов рік, і підходить до батька підстарша дочка, Ганя:

— Татку, я в тебе щось хочу попросити...

Тато, зроду розумний, та ще й інженер, одразу здогадався,

— Заміж хочеш?

— Так... Тату, він такий гарний, такий гарний... Він як Ромео, як Валентіно, як Маріо Ланца...

— Італієць!!! Ні за що! Он уже одна вийшла за шведа...

— Але ж тату, Тоні зовсім не швед...

— Але чужинець! І не думай...

Ганя пішла в наступ:

— А чого це Христині можна, а мені — ні? Вона була перша, треба було її тримати, а я маю, як кажуть в суді, прецедент!

Ну, коли вже мова пішла про суд, довелося згодитися. Врешті, як буде в нас вільна держава ,то й італійського амбасадора потрібно. Так відбулося друге весілля. Тепер Ганя зробилася Джіною, і вже колише маленьку доню Лолу-Бриджіту.

А тато з мамою, відбувши належну жалобу, знову почали в український світ показуватися; мама і далі викладала патріотизм у суботній школі, а тато керував партією нездоланих традицій Старо-жаботинського повіту.

Настав їм час вивозити на дебют найменшу доню Оленку. Ескортом її був, правда, чужинець, бо свого не пощастило підібрати: той куций, той вусатий, той бородатий, а той задорогу ціну правив. Олені наказали, щоб голосно з своїм ескортом не розмовляла, щоб не дізнались люди, що чужинець.

Та ж ніхто і так би не пізнав, бо ж наші хлопці теж тільки по-англійськи говорять.

— Але зате хоч розуміють...

— Збишек теж розуміє, коли говорити помалу...

— Ну, ви вже краще помовкуйте...

Молодята послухались. Цілий вечір шепталися, а коли батьки на честь своєї дочки замовили шампан, Оленка підняла чарку і сказала:

— Вип'ємо за наші заручини. Благословіть нас, мамо і тату.

Так відбулось і третє весілля. А через деякий час Оленка стала Гельцею і народила близнят: Скота і Стенлі. Наша громадка втратила трьох.

— Не журися, чоловіче, втішала мама батька: — Тепер вже маємо і польського амбасадора. Треба з усіми сусідами в мирі жити.

— Так то так, але якщо в нас будуть самі амбасадори, хто ж нам ту вільну Україну виборе?!

На цім би і казці кінець.

Але вбігає якось до мене захекана баба Мокрина, наше ходяче інформбюро.

— Чули?!

— Ще ні, але зараз почую.

— Гордійчуки розвелися!

— От тобі й на! Це ж певно через дочок так посварилися, що далі й жити вкупі не можуть! Подумати тільки — три дочки, і всі три за чужинцями... Бідні ж вони, ото ж тепер сумують, що лишилися самотніми на старші літа...

— Де там сумують! — свиснула баба Мокрина. — Як би ж то! Обидвоє одружуються: він з японкою, а вона — з мексиканцем.

Загальні збори Філядельфійського Відділу Т-ва за Патріярхальний устрій УКЦеркви

1-го лютого 1970 р. в розбудованій та побільшеній залі Україн. Спорт. Осередку „Тризуб" у Філядельфії відбулися Загальні Збори місцевого Відділу Т-ва За Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви при численній участі членства Відділу, прихильників та гостей.

Зборами проводила президія в складі: проф. Мирослав Лабунька — предсідник, Іларій Мазепа, Вероніка Цегельська та Люна Луцька — члени. Про діяльність Т-ва звітували: голова Відділу, п. інж. Роман Левицький, секретар д-р Юліян Колтун та скарбник д-р Володимир Бачинський. Голова місцевого Відділу УККА, проф. д-р Богдан Гнатюк виголосив привітальне слово Зборам від місцевих організацій, що об'єднані у Відділі УККА у Філядельфії.

В програму Загальних Зборів включено інформативну доповідь професора М. Лабуньки про сучасну ситуацію нашої Помісної Церкви. Після вислухання доповіді та звітів розвинулась цікава дискусія, в якій забирали голос: Т. Ванчицький, д-р Вол. Бачинський, інж. Вол. Винницький, проф. Іван Струк, Осип Петрович, проф. д-р Б. Гнатюк, інж. С. Процик, І. Субтельна, мгр. В. Луцишин, І. Антоняк, інж. М. Караман, І. Градович та О. Ґенґало.

На пропозицію Контр. Комісії уділено уступаючій Управі одноголосно абсолюторію з признанням за ініціятиву, широку інтенсивну діяльність.

До нової Управи Відділу вибрані: на голову п. інж. Роман Левицький. Члени Управи: проф. Мирослав Лабунька, п-і Вероніка Цегельська, д-р Юліян Колтун, інж. Іван Куземський, Теодозій Гриців та інж. Юліян Головчак. Члени Контр. Комісії: мгр. Богдан Артимишин, Степан Ковалишин, та д-р Лев Кушнір. Члени Товариського Суду: інж. Зеновій Кохановський, інж. Степан Кульчицький та мгр. Волод. Луцишин.

Філядельфійський Від д і л має тепер 138 оформлених членів Т-ва. Крім членів в Загальних Зборах Т-ва взяло участь коло 150 прихильників та гостей.

Ю. К.

Традиційна Ялинка у Пармі, Огайо

Старанням СУМА, Осередку ім. Т. Шевченка у Пармі, Огайо, відбулася 11-го січня у великій залі Школи св. Иосафата Традиційна Ялинка. Це свято увінчалося особливим успіхом з уваги на старанно підготовану програму, що її виконали юнаки та юначки осередку.

Програму свята виповнили такі точки: 1. Різдвяний вертеп о. Іжика на 3 дії, „Не плач, Рахиле" та Свят-вечір в українській родині під режисурою дир. О. Урбанського. 2. Посвячення просфори. 3. Вечеря з традиційни м и стравами. 4. Виступ танцюристів молодшого і старшого юнацтва під керівництвом балетмайстра Л. Дмитревича. 5. Виступ хору юначок з колядками під керівництвом п-і Зені Крук - Панчишин. 6. Сольо „Бог Предвічний" на фортепіяні, відігране юною сумівкою Марійкою Проник.

Управа осередку, що її очолює п. Т. Тарчанин, зібрала заслужену похвалу з боку публіки, що в и п о в н и л а вщерть простору залю св. Иосафата. Особливо приємно відмітити, що це свято прибрало родинного характеру і що родичі зрозуміли в а г у доброго виховання і тяглости традиційних звичаїв й тому засіли до традиційної вечері враз із своїми дітьми. А різдвяний вертеп, „Не плач, Рахиле" підсилений прекрасним співом на платівці, викликав у неодного з глядачів сльозу співчуття до пережитих мук Святої Родини. Рівнож і сценічна к а р т и н а „Свят - Вечір в українській родині", що навіяна любов'ю до Батьківщини, пригадувала старшому та заповіла молодшому поколінню різдвяну традицію нашого народу. Ця сценка закінчилася молитвою і посвяченням просфори, що їх провів парох св. Иосафата о. Улицький.

По вичерпанню програми члени управи осередку о. В. Кліщук подякував усім тим, що причинилися до успішного переведення програми. Годиться відмітити, що інсценізація обидвох к а р т и н відбулася на тлі декорацій, що їх відтворив і малював п. Ванашкевич.

Не уживаючи високопарних слів похвали для юних акторів, режисера, балетмайстра та диригента і Управи СУМА, треба висказати признання за виконану працю та побажати дальших успіхів.

Сильвестер Шгуляк

ПІДГАЄЧАНИ

7-го лютого в Українському Народному Домі в Ню Йорку відбулися ініціятивні збори підгаєчан стейту Ню Йорку. Вже від кільканадцяти років українські поселенці в ЗСА творять комітети, ціллю яких є регіональні досліди місцевостей, з яких вони походять. Часто публікації регіональних дослідів патронує Наукове Товариство ім. Шевченка, бо такі видання мають історичну вартість.

Західня Україна лише на протязі останніх 50-ти років мала аж 4-ох окупантів, які кожний з осібна нищив наш край, нашу прадідівську культуру. Найгірше лихоліття переживає український народ тепер, коли йде інтенсивна русифікація українських земель. Примусовий в и х і д українського народу в широкий світ, примусова депортація українського населення в глиб Росії — про це ніхто не відважиться писати в т. зв. Українській ССР. На еміґрацію у вільному світі спадає обов'язок — збирати матеріяли про минуле, яке ще свіже в пам'яті, щоб передати поколінням те все, що ворог від нас силою забрав, і те, що ворог робить на наших землях.

Ініціятивні збори підгаєчан намітили плян праці на 1970 р. Кожний стейт в ЗСА повинен створити в якнайскоршому часі стейтові комітети підгаєчан і перевести реєстр усіх підгаєчан в своїх стейтах. Представники окремих стейтів повинні відбути спільну конференцію для випрацювання пляну Збірника Підгаєччини. Розглянуто ряд питань. Плянується зробити ще в цьому році З'їзди підгаєчан. Стейти східньої Америки мали б відбути з'їзд на оселі Робітничого Союзу „Верховина", стейти середущої Америки в Дітройті, або Чикаґо, зах. стейти — в Міннеаполісі або разом з канадійцями в Торонті чи Вінніпеґу.

21-го лютого ц. р. відбудеться перша зустріч - конференція підгаєчан в Клівленді, Огайо. На цю конференцію виделеґовано р е д. Івана Дурбака, який працює в регіональних дослідах з рамени НТШ.

Збори підгаєчан оформилися так: Голова — Ярослав Пастушенко, заст. голови — Володимир Луцак, міжстейтовий зв'язковий — ред. Іван Дурбак, секретар і пресовий референт — д-р Роман С. Голіят, скарбник — інж. Петро Саляк, заст. скарбника — Осип Бабій, голова редакційної колеґії — д-р Петро Гой, заступник голови ред. колеґії — Мирослав Кучма; члени комітету: д-р Володимир Душник, Бронислава Ковалів, інж. Аполінарій Осадца, арт. Богдан Титла, Іван Кефор, Богдан Карась, Юліян Осадца, Микола Зацухний, Михайло Фурда, Нікон Головінський, інж. Петро Голіят, Іван Товпаш, Мирослав Надбережний, Марія Тимочко, Петро Кулинич, Филимон Пінязь, Олесь Крамарчук, Борис Головінський та Михайло Еліїв.

Заплановано на кінець квітня запросити всіх підгаєчан міста Ню Йорку на збори для обговорення дальшої праці, як з'їзду, так і видання Збірника про Підгаєччину.

Просимо надсилати с в о ї адреси й матеріяли — на адресу:

Jaroslaw Pastuszenko, 48 East 7th Street, New York, N.Y. 10003.

Роман С. Голіят

Внучка з Тернополя вітає свого дідуся в Америці

У листі з Тернополя, УССР, молода онука звертається до свого улюбленого дідуся в Америці спершу щирим віршем, хоч і скомпільованим з рядків різних поетів:

„Хай над Вами вита
Гордий дух Запорізької Січі!
Збережіть у серцях назавжди
Звичаї її традиції...
За океаном, далеко на чужині
Не забувайте
Неньку-Україну,
Землю, що сходив Тарас
Малими босими ногами,
За яку бився Богдан
не раз..."

В листі, написаному літературною українською мовою, сповіщається дідуся, що не всі листи доходять, „десь подорожують"; згадано про Різдво та „давні українські традиції, які уже в нас на рідній Україні відходять в небуття, даючи дорогу новим, можливо й більш прогресивним. А зрештою, хто знає?" Авторка повідомляє, що в Тернополі „далеко вже не те, що було у Вашому радісному дитинстві. У нас така ж зима, як напевно і у Вашому Ню Йорку, і така ж грипа..."

ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В ТОРОНТІ

Цікаво поглянути 20 років назад, щоб завважити, як розвивалася Пластова Станиця в Торонті в нових обставинах, і то нових і змінливих духово, культурно й соціяльно. Це цікаво, а навіть приємно завважити, що у 20-річчя Пластової Станиці першим головою ініціятивного гуртка пластунів в Торонті був молоденький але зрілий „бартендер" Богдан Гаврилишин, про якого декілька років пізніше так обширно писала місцева англомовна преса, коли він із відзначенням закінчив студії Торонтського Університету. Якось так дивно сталося, що декілька тижнів тому та сама преса помістила статтю із знимкою, цим разом, про того самого „бартендера", який сьогодні є директором міжнародної університетської інституції в Женеві, де перевишколюються директори і керівники великих індустріяльних концернів світу. Він і тепер при всіх нагодах вміє включити проблему України в розмовах з економістами чи індустріялістами світу.

Першим Станичним був пл. сен. А. Харак, який дав добрий і здоровий початок Торонтській Пластовій Станиці і ще сьогодні бере участь у її житті. Перший опікун ініціятивного гуртка Пласту в Торонті Петро Шкурат, хоч і фізично знеможений довголітньою працею і віком, надалі цікавиться розвитком і життям Станиці.

Виходить, що 20 років тому не було „прірви" між ґенераціями в діяльності в Пласті.

ПОЧАТКОВІ ТРУДНОЩІ

Можливо зайвим і не суттєвим є сьогодні згадувати, як то з чужого приміщення наших добрих людей, де відбулися пластові зайняття з молоддю, ініціятивна група була змушена купити малу хату на вул. Дандесі, щоб через зріст членства в коротці купити другу, дещо більшу при вул. Брок Аве., а відтак за поміччю добрих і жертвенних людей під проводом п. Евгена Бориса купити солідний і великий будинок при вул. Блюр, де сьогодні приміщується Торонтська Станиця. Можна поділяти тих провідних людей Пласту та нашої спільноти в Торонті, які 20 років тому зуміли своєю людською поставою і гідністю, життєздібністю і передусім добрим прикладом доказати, що Пласт є гідний уваги й помочі, що він хотів і хоче дати українській спільноті нових і корисних людей.

„Наше завдання — підготувати кадри енергійних, характерних, розумних, ділових і відповідальних українців" — писав основоположник Пласту сл. п. д-р О. Тисовський. Початки були тяжкі, не було фінансів, бракувало вирозуміння, були висловлювання про непотрібність ще одної нової організації та існував змаг існуючих організацій включити пластову молодь в існуючі тут вже організації. Життя, одначе доказало, що існування Пласту виправдало себе. Громадянство зрозуміло, що Пласт має специфічну систему та специфічні цілі, яких не мають інші організації.

„ЛИЦЕМ ДО ЖИТТЯ"

Безсумнівно, що велику ролю у розвитку Пластової Станиці відіграли голови або станичні, та багато інших членів проводу і громадянства. Пластунка сеньйор Ц. Паліїв писала: „Пласт вірить, що молодь озброєна пластовими ідеями не згубиться на широких світових дорогах і збережеться для своєї спільноти. Пласт ніколи не був і не є самоціллю. Це жива організація з гаслом „Лицем до життя". Пласт хоче виховати громадянина, що буде успішним у житті, буде почуватися братом усіх українців без різниці віри, стану і походження, буде чути на собі обов'язок супроти змагань Української нації, з якої вийшов і буде повновартісним членом суспільства тієї країни, в якій живе".

Поглянувши на список голов Торонтонської Станиці та членів її проводу можна зауважити, що всі вони особисто дали щось нове, цікаве, корисне, що спряло у вихованні пластової молоді, включно з набуттям ще в 1952 році пластової оселі „Січ" у Ґрафтоні над озером Онтаріо. І так хронологічно станичними були: пл. сен.-и: А. Харак, М. Кміт, А. Івахнюк, І. Лещишин, О. Тарнавський, Б. Яців, сл. п. Р. Голод, А. Козак, І. Велигорський, В. Паліенко та сьогоднішній станичний Р. Вжесневський, який своєю працьовитістю і підприємчивістю став не тільки визначним підприємцем у Канаді але й зумів поділити і віддавати так багато часу, знання і праці у проводі станиці в Торонті вже другий рік.

БАТЬКИ ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

Тут і є на місці ствердити, що величезну допоміжну ролю відіграли батьки пластової молоді в Пласт-прияті. Завдяки їхній помочі виховники мали поміч у організації різних засобів до виховної праці як оселя, табори, знаряддя спорту, прогульки і т. п. Батьки і Пластприят є важливі, бо допомагають матеріяльно й морально. Вони створюють відповідну й корисну українську атмосферу в домах, а це, можливо є одним з найважливіших факторів у вихованні.

Головами Пласт-прияту були: п.п. П. Сич, Ю. Романик, І. Савка, М. Савчин, С. Романець, д-р С. Кучменда, І. Лучків, О. Смеречинський аж до сьогоднішньої повної ентузіязму й ініціятиви п-і М. Горбань.

ГУРТ ІДЕАЛІСТІВ

Про цілу плеяду старших і молодших виховників, членів таборових комісій та інших допоміжних людей годі згадати, бо це ж для них річ саморозуміла та являється частинкою їхнього власного життя і душевного задоволення, бо ж вони являються справжніми будівничими українства в Канаді.

Зайвим є, можливо, згадувати про чисельний зріст членства, який сягає до тисячки, чи існування Пластової кооперативи, останньо кредитівки, які фінансово допомагають Пластові, чи збудування великого купелевого басейну на пластовій оселі в Ґрафтон. Важливим є на прим. гурт ідеалістів на чолі з пл. сен. О. Тарнавським та інших, які кладуть основи пластової преси, яка так консеквентно й реґулярно друкується для пластової молоді та журнал „Пластовий Шлях" для дорослих, який стається поважним чинником у формуванні української виховної думки та на який починають покликуватися наші публіцисти. Успіхами також є, коли редактор журналу „Юнак" покаже вам велику теку праць, дописів, літературних нарисів і поезій та інших речей, створених нашими молодими пластунами і пластунками. Значить багато з них опанували українську мову досить добре, що вміють і можуть творити мистецькі речі. Ось і комунікат жюрі Конкурсу Спілки Українських Журналістів на творчість молодих авторів виявляє, що така переконлива більшість тих, хто виграли нагороди — це пластуни і пластунки. Це сьогодні являється найважливішим фактором у продовжуванні і творенні нових культурних надбань українства в діяспорі, бо зайвим є сьогодні говорити про українську культуру і традицію, зневажаючи чи занедбуючи рідну мову, бо мова це дійсний ключ до душі й культури народу.

У своєму привіті до Пласту в Канаді ще в 1953 році д-р О. Тисовський між іншим писав: „Краса була б у нас, друзі, якби пошана її була. Пошана нашої чарівної мови, мови, що сама у пісню складається. Наша мова не калічена чужинецькими добавками для вигоди злінивілого мозку, неопоганювана байдужньою неохайністю несумлінних писарів, мова наших мистців слова, нашого незабутнього генія, зберігана в її кристальній чистоті". Тому діячі і виховники Пласту заініціювали і співпрацювали з Курсами Українознавства та зробили передумовою до прийняття до Пласту знання української мови.

УСПІХИ І НЕВДАЧІ

Успіхом можна уважати, що тут і там появляються наукові праці про українську проблематику в чужих мовах, написаних пластунами. Успіхом є книга українських поезій переложена на англійську мову, співавтором якої є наш пластун. Успіхом також є участь молодих пластунів у приготуванні письма до уряду в справі української мови, як також участь пластунів у делеґації українців Торонта до міністра освіти Онтарія в цій самій справі. Участь членів Станиці в розробці виховних проблем чи системи при СКВУ. Участь членів Пласту в Українській Суспільній Службі в Торонті та багатьох інших суспільних установах. Багато-багато можна говорити про трудноші та неуспіхи, бо ж хто їх сьогодні не має? Одначе Пласт має відкриті очі та перевивчає ці речі, радиться нашої спільноти, як запобігти лихові. Та все ж таки Пластова Станиця у своє двадцятиріччя і надалі змагає уводити у практичне життя кождого свойого члена пластове гасло: „залиши світ кращим, як ти його застав".

В. Сохацівський.

Українська Фільмова Студія у Філядельфії

Вже довший час на терені міста Філядельфії існує самостійне товариство — Українська Фільмова Студія. Але з уваги на необізнаність більшости загалу нашої громади із цим товариством, мені, як пресовому референтові цієї студії, припав обов'язок поінформувати громадянство про неї.

Засновано Українську Фільмову Студію в жовтні-листопаді 1967 р. На основуючих зборах 21-го жовтня 1967 р. УФС уконституувалась як товариство, маючи на це урядовий чартер, завдяки стараннім мґр. Т. Луця, та вибрано першу управу Студії: голова — проф. Зиновій Жила-Задфедаченко (відомий кіно-режисер ще в краю), заступник — маестро Антоній Любомирський, секретар — письменниця Меланія Маланчук (авторка романтичних оповідань, новель та нарисів), фінансовий референт — інж. Микола Кондрабук, пресовий референт — ред. Олександер Бережний, господар приміщень студії — Іван Маланчук, референт бібліотеки фільмів — Олексій Захарчук. Для фінансової підтримки Студії створено Товариство ПриятелівУФС, на голову прихильників обрано мґр. Теодозія Луця, який працює з відданністю, і Студія має популярність серед любителів театру.

Метою УФС є:

а) Зібрати всі фільмові твори українських кінорежисерів, та тих, що мають українську тематику, та створити бібліотеку українських фільмів для їх збереження перед знищенням ворогом в Україні до дня, коли їх можна безпечно передати Державному Архівові у визволеному Києві.

б) Часто висвітлювати ці фільми українському громадянству і чужинецькій публіці, щоб їх запізнати з українськими фільмами.

в) Сприяти накрученню нових українських фільмів та творити умовини для розвитку української кінової індустрії на еміґрації. Це можна здійснювати створенням „Фонду українського фільмовика" та іншими засобами.

г) Фільми повинні бути в українській мові з геройською українською тематикою.

Студія наклала на себе тяжке завдання. Та час свідчить про многогранну її працю. Бібліотека має вже до 120 довго- та короткоментних фільмів. Висвітлено 6 фільмів: „Земля" (твір О. Довженка), „Микола Джеря" (також О. Довженка), „Хіба ревуть воли, як ясла повні", „Прокляті ці мури" (фільм про Христове розп'яття), мініятюру „Сини", (всі три З. Жили-Задфедаченка), та комедію „Козак Сушко" (І. Маланчука). Фільми були висвітлені в чужих кінових залях, деколи в залі Т-ва „Тризуб".

Працівники Студії бажають в майбутньому створити „Фонд українського фільмовика", та накрутити нові українські фільми. На загальних зборах 23-го листопада 1969 р. прийнято плян накручувати фільми: „Тарас Бульба" М. Гоголя, бо ми б хотіли протиставити фільм редакції Голливуду, в якій зображено українське козацтво незгідно з дійсністю, „Недосяжні" — Л. Полтави, (про УПА), комедію „Як я їхав з Дебричина додому" — Т. Наливайка та чарівну любовну драму „Було не любити" — М. Малаячук. Та ця праця вимагає підтримки громадянства і не знати, чи студія опроможеться здійснити свої пляни.

О. Б

Ялинка 83-го Відділу СУА в Ню Йорку

11-го січня 1970 р. під керівництвом імпрезової референтки пані М. Соробей 83 Відділ СУА влаштував традиційну тут діточу ялинку. 120 дітей і 160 дорослих прийшли до школи св. Юра на Ялинку о год. 2:30 по пол.

Голова Відділу пані М. Томорук привітала голову окружної ради СУА пані О. Рак, делеґаток інших відділів, батьків та діточок. Вона підкреслила важливість зберігання звичаїв в діяспорі та пригадала, що ціллю щорічної Ялинки 83-го Відділу є саме вкорінити в наших найменших зрозуміння та любов до предківських традицій.

Діти членок з відчуттям та запалом поставили сценку „Різдвяне Дерево". У літній садок, де квіти й дерева розважали себе розмовою й танками, вбігли кількоро дітей в гуцульських строях — О. Куровицька, М. Лопатинська, М. Івашків, А. Титла, С. Куровицький та А. Січинський. Вони чктали про звичай на Свят-Вечір прибирати різдвяне дерево, то ж і рішили таке дерево вибрати та причепурити. Та вибрати не легко, бо і Берізка (М. Івасиків) і Горіх (Ю. Камінський), і яблуні (Х. Саляк, А. Роговська, О. Ґенза), як і Ялинка (Ю. Турчин) — одне краще від одного. Діти стали сперечатися, а дерева також. Кожне хотіло стати чарівним різдвяним деревом.

В другій дії бачимо цей самий садок взимі. Падає сніг, і маленькі сніжинки (Д. Лопатинська, Р. Лучечко, Л. Галів, Л. Саляк, Л. Вижницька, С. Кордуба) супроводжають головну сніжинку (Р. Баб'юк) у танку. Знову вибігають діти, готові сперечатися, яке з дерев їм вирізнити. Але ж розв'язка ясна, бо дерева в садку сплять зимовим сном, позбавлені всієї своєї літньої краси. Одинока Ялинка пишається зеленим віттям на білому снігу.

А в третій дії занавіса відкриває причепурену світличку, а по середині щасливу Ялинку. Довкруги неї діти колядують, майже спонтанно заля підхоплює їх спів. Мабуть ще довго лунала б коляда, та пані Січинська хотіла представити присутнім юних виконавців. В додатку до імен згаданих повище, вони були: Квіточки — Т. Оберишин, У. Галів, У. Кекіш, Д. Ґенза, А. Лучечко. А. Лопатинський був Вітер, а Р. Титла Грибок. Пані Рома Прийма-Богачевська підготовила танець квітів і яблуньки, а пані Д. Ґенза танець сніжинок. Акомпаніював пан О. Левицький. Декорації були під зарядом пані Г. Титли, а строї виконали наші запопадливі матері. Пані Н. Січинська також представила автора п'єси пані М. Бачинську, яка вже тричі збагатила імпрези нашого відділу своїми творами. Пані М. Сорбей в імені Відділу подякувала пані Січинській — режисерові — „Різдвяного Дерева".

Гості та діти подалися до бічної залі, де пані Савчук, пані Л. Закревська і пані Л. Михайлевич подбали про смачний буфет.

У великій залі зібралися діти, розпочалася гамірна, радісна дитяча забава, аранжером якої була пані Ґенза. Під час забави відбулося льосовання цінних виграшів. Льотерією занималися пані О. Роговська і О. Саляк.

Забава закінчилася. Всі розходилися додому задоволені. Пані 83-го Відділу тішилися вдоволенням гостей і матеріяльним успіхом.

Катря Черняк.

ЛЯЙТЕНАНТ КЕЛЛІ НА ВСТУПНИХ ПЕРЕСЛУХАННЯХ

На світлині (зліва направо) оборонець армійського ляйтенанта Вілліяма Л. Келлі — майор Кеннет Ребай, ляйтенант Келлі і адвокат Джордж Летімер прибули на вступні переслухання до форту Беннінґ в Джорджії. Ляйтенант Келлі оскаржений за вбивство 102 цивільних осіб у Південному В'єтнамі.

Яр Славутич в Денвері, Колорадо

Від 26-30 грудня 1969 р. в Денвері, Колорадо, відбулися з'їзди американських і канадійських мово-й літературознавців, згуртованих в кількох відповідних організаціях. В числі учасників тих з'їздів були й українці зі ЗСА: проф. Б. Чопик із університету в Солт Лейк Сіті, Юта, проф. В. Довгий із Рочестерського університету, Ню Йорк, проф. В. Жила з Люббокиського університету, Тексас, та з Канади: професори Яр. Рудницький і Яр. Розумний з Вінніпеґу, Манітоби, проф. М. Медвідський з Оттави, Онтаріо, та проф. Яр. Славутич з Едмонтону, Альберта.

Денверський Відділ ОДВУ, разом з Денверською Групою УВАН, порозумілись з проф. д-ром Яром Славутичем в справі влаштування Літературного Вечора. Він відбувся 28 грудня, в неділю, вечором, в будинку „Пластової Домівки". Простора заля була вщерть виповнена гістьми, українськими професорами, старшим громадянством та молоддю з Денверу й околиць, разом коло 150 осіб.

Програму Літературного Вечора започаткував д-р Сергій Кротюк. Д-р С. Кротюк привітав д-ра Яра Славутича з приїздом до Денверу, представив його присутнім та передав слово проф. д-рові Володимирові Жилі.

Проф. В. Жила оповів про життєвий шлях д-ра Яра Славутича, його педагогічну діяльність, творчість та схарактеризував його як письменника, літературознавця, а передовсім видатного поета в Канаді, ставлячи його на другому місці після пок. Євгена Маланюка на еміґрації.

Після того забрав слово д-р Яр Славутич. Свій виступ він основував головно на описі своїх трьох поторожей: 1. В дитинстві він, як уродженець розлогих степів південної України, в околицях Запоріжжя, відбув ще хлопцем зі своїм дідом подорож по берегах Дніпра-Славути, побував на острові Хортиці й оглянув дніпрові пороги. Враження з тієї подорожі стали для нього „заповітом" на все життя. 2. Вдруге він відбув подорож вже дорослим, будучи викладачем української мови в Монтерей, в Каліфорнії, ЗСА, звідки він переїхав до Канади й оселився в м. Едмонтоні, ставши професором в Альбертському університеті. Там він знайшов другу Батьківщину — Канадійську Україну. 3. Третю подорож, на цей раз довкруги світу, відбув він у 1968 році, будучи, як науковець, стипендіятом одної канадійської науково-дослідчої установи. Нею він завершив свій український та світовий досвід і світогляд.

Оповідаючи про три подорожі, доповідач переплітав розповідь читанням своїх поетичних творів, пристосованих до подій чи то викликаних враженням від тих подорожей, опублікованих вже і ще не друкованих, особливо з останньої подорожі довкруги світу.

Доповідач увесь час тримав слухачів у напруженні. Не докінчив своєї розповіді із-за браку часу, заповідаючи поновно колись відвідати Денвер.

Бажаючі мали можливість купити твори д-ра Яра Славутича.

Закінчив Літературний Вечір д-р С. Кротюк. Він подякував проф. В. Жилі за „Вступне слово", д-рові Ярові Славутичеві за його цікаву розповідь та прочитання поетичних творів, і запросив гостей взяти участь у прийнятті, влаштованому для вшанування гостей з Канади. Зустріч гостей з Канади й інших міст ЗСА з місцевим громадянством продовжилась до пізного вечора.

Д-р Яр Славутич завітавши до Денверу, спинився у п. Петра Олексієнка, свого давнього знайомого з часів „скитальщини" в Німеччині. При цій нагоді оглянув і „Український Музей в Денвері" з етнографічними, мистецькими та історичними збірками. Вільний від занять на конвенціях час присвятив д-р Яр Славутич оглядинам міста, взяв участь у засіданні Денверської Групи УВАН, відвідав кілька українських родин на місті, зокрема мистецьку родину Мошинських, де оглянув їхні багаті мистецько-малярські й інші збірки. Перед від'їздом він гостював у панства Марії й Сергія Кротюків.

Б. К

Відкрито музей УВАН в Канаді

Вінніпеґ. В четвер 22-го січня ввечері манітобський міністер культурних справ Филип Петурсон відкрив офіційно Музей Української Вільної Академії Наук — УВАН у „Домі Науки" при вул. Флора ч. 221. Перетинаючи синьо-жовту стяжку в асисті д-ра Вол. Кисілевського з Оттави й численних представників українських організованих ветеранів на чолі з прапором Української Стрілецької Громади у Вінніпезі (що його держали п. Д. Ріпак та проф. І. Зельський) міністер заявив, що „без історії немає майбутньости для народів", і що він рад, що УВАН у Манітобі — перша установа відкриває музей у ювілейному році Провінції 1870-1970. З українськими словами на устах: „Дай, Боже!" міністер склав в імені прем'єра Е. Шраєра й манітобського уряду найкращі побажання новій клітині української культури в приміщенні „Дому Науки".

Церемонію відкриття започаткував голова УВАН д-р М. І. Мандрика, вітаючи присутніх та запрошуючи голову місцевого Комітету Українців Канади п. С. Семчишина до проведення свята. За почесним столом засіли крім міністра Петурсона й обох голов ще такі почесні гості УВАН д-р Вол. Кисілевський з Оттави, пан Михайло Чипчар з Монтреалу та маґістр С. Приступа з Манітобського Державного Музею в Вінніпеґу. Окремо на покутті сидів кобзар Павло Коноплeнко-Запорожець у народному кобзарському вбранні.

Пан Семчишин, пояснивши імпрезу, попросив до слова голову Музейної Комісії УВАН майора Осипа Навроцького, щоб дав огляд життя й праці ґенерала Мих. Садовського, якого музей одержала УВАН від Українського Воєнно-Історичного Інституту в Торонті на основі окремого договору з полк. М. Битинським та іншими членами Дирекції Інституту. На зборах наспів привіт від полк. Битинського з Торонта. З черги говорив д. Іван Зельський про матеріали музею та їхню вартість. Кобзар Коноплeнко-Запорожець відіграв три пісні на кобзі, очаровуючи присутніх своїм співом. Покликаний до слова попередній голова УВАН д-р Яр. Рудницький, передав на руки д-ра М. І. Мандрики нотаріяльно затверджену грамоту в справі перейняття „Дому Науки" „ін трост" Академією Наук. На закінчення проф. М. Боровський прочитав імена жертводавців та представників установ і організацій. Він поінформував присутніх, що ані Манітобська Мистецька Рада, ані Корпорація Сторіччя Манітоби не допомагав в нічому при організації Музею, хоч до них зверталася Президія УВАН у цій справі. — Після офіційного відкриття гості оглядали музей і галерію УВАН, а пані О. Войценко, О. Неґрич, І. Тарнавецька й Е. Оброца вгощали присутніх чашкою кави. Приємно вразила всіх візита членів Дирекції „Карпатії", що „ін ґреміо" прийшли відвідати музей після місячного засідання під головування адв. Сергія Радчука. Президія УВАН склала подяку „Карпатії" за безплатне відступлення окремої коробки в своєму сейфі для зберігання деяких „реліквій" і цінніших матеріялів у безпечному сховку. Це перший випадок в історії українського музейництва, щоб окремі унікати зберігалися в сейфі української фінансової установи безплатно й були доступні для оглядин тільки при спеціяльних святкових нагодах. — В цілому імпреза УВАН як задумом так і виконанням стояла на високомо рівні.

Організують Православні Богословські Курси при УВУ

Мюнхен. — При Українському Вільному Університеті приступили до організування постійних Православних Богословських Курсів. Собор УАПЦеркви висловив у 1969 р. згоду й заохоту для організування такої школи при УВУ, де вже створено Комісію Православних Курсів. Журнал „Рідна Церква" з Німеччини в числі з січня-березня 1970 р. повідомляв, що до складу Комісії від Сенату УВУ входять декан Філософічного Факультету проф. Н. Полонська-Василенко та продекан правничого факультету професор З. Соколюк. Сенат УВУ ухвалив запросити на членів цієї Комісії протопресвітера мґра П. Дубицького і митр. прот. мґра А. Дублянського. Комісія запросила ще до співпраці в ній заступника голови Вищого Церковного Управління УАПЦеркви митр. прот. Д. Бурка.

З великим сумом сповіщаємо, що 12 лютого 1970 року
несподівано упокоївся в Бозі
ЄПИСКОП ЧІКАҐСЬКИЙ

бл. п. Преосвященний

ОЛЕКСАНДЕР

ПОХОРОН Покійного Владики відбудеться у вівторок, 17-го лютого 1970 р. на цвинтарі Церкви-Пам'ятника в С. Бавнд Брук, Н. Дж. Початок Соборної Архиєрейської Служби Божої о год. 10-ій ранку, чин поховання на цвинтарі о год. 12-ій.

Просимо про молитви за душу Покійного Архипастиря.

СОБОР ЄПИСКОПІВ, РАДА МИТРОПОЛІЇ
й КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в США

Ділимося сумною вісткою з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що в четвер, 12-го лютого 1970 року в Ню Йорку
ненадійно відійшов у Вічність на 72-му році життя

БЛ. П.

МИХАЙЛО МАСНИЙ

кол. учасник Визвольних Змагань,
народжений 17-го липня 1899 року в Синевидську Вижному, Західня Україна

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 16-го лютого 1970 р. о год. 9-ій ранком з похоронного заведення Петра Яреми і церкви св. Юра на Український Православний Цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — МАРІЯ
доньки: ДАРІЯ з мужем ОЛЕГОМ ҐЕНЗОЮ
СТЕФАНІЯ з мужем ВОЛОДИМИРОМ ЯГОБОВСЬКИМ
ІРИНА з мужем ДАНОМ ЛІПМАНОМ
сини: ЯРОСЛАВ з дружиною НАТАЛКОЮ
ОМЕЛЯН з дружиною КАРОЛИНОЮ
ПАВЛО з дружиною НАТАЛКОЮ
і тринадцять внуків

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО БРАТІВ У ПОТРЕБІ В ЮГОСЛАВІЇ!

ОДЯГИ, ВЗУТТЯ, НАКРИВАЛА і ХАРЧІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
1213-1217 Summit Avenue
JERSEY CITY, N.J. 07307 Tel.: (201) 795-2155

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
5020 Old York Road
PHILADELPHIA, PA. Tel.: (215) GLadston 5-3774

Доповідь проф. Стахова з нагоди роковин Української Державности

Ню Йорк. — Український Військово-Історичний Інститут при НТШ вшанував роковини Суверенної Соборної Української Державности Науковою Конференцією, що відбулася 7 лютого ц. р. в залі Українського Інституту Америки в Ню Йорку. Конференцію відкрив директор Інституту сотн. З. Стефанів, а доповідь на тему „Зовнішня політика Українського Уряду і військова стратегія в рр. 1918 - 1919" виголосив голова НТШ в ЗСА, проф. д-р М. Стахів.

У своїй доповіді проф. Стахів спинився на подіях в часі від листопада 1918 до січня 1919 рр., зазначуючи, що зовнішня політика уряду мусить бути узгіднена з військовою стратегією, бо вони є нероздільні і вимагають спільної скоординованої дії. Прелеґент подав на прикладах труднощі Української Держави у відношенні до Совєтів з одного боку, та до Антанти — з другого боку, тому що зовнішня політика нашого уряду не працювала скоординовано зі штабом Української Армії, а це відбилося неґативно на розвитку воєнних подій того часу. Доповідь викликала жваву дискусію серед численно зібраної авдиторії.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

В п'ятницю, 20-го лютого 1970 року

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР

ЛЕСІ ЛИСАК

у зв'язку з появою її твору
„ТЕРПКІ ПАХОЩІ"
у Видавництві „СВОБОДИ"

ПРОГРАМА:
1. Вступне слово: Степан Крижанівський
2. Авторське читання
3. Фортепіянове сольо: Марта Цибик

ПОЧАТОК О ГОД 8-ій ВЕЧ.
Після програми — „ТОВАРИСЬКИЙ ЧАЙ"

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА

влаштовує —

в суботу, 21-го лютого 1970 року
о год. 7:30 веч.
в УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ АМЕРИКИ

СИМПОЗІЮМ ПРО НАРКОМАНІЮ

НА ЯКЕ ЗАПРОШУЄ ЛІКАРІВ ТА ГРОМАДЯНСТВО МЕТРОПОЛІЇ

В Панелі беруть участь доктори:
О. ВОЛЯНСЬКИЙ, М. ГУК, А. ТЕРШАКОВЕЦЬ, Б. ЦІМБАЛІСТИЙ

В дискусії беруть участь доктори:
М. БОЯР, Е. ГРАБАРЧУК, Т. САМОТУЛКА

Координатор Панелю —
д-р Б. МАКАРУШКА

ПРОСИМО ПРИБУТИ ЧИСЛЕННО.

ПРОСИМО СПРОСТУВАТИ

В оголошенні про доповідь „Сучасні проблеми Української Католицької Церкви" — подано, що її виголосить Д-р Микола Галів, повинно бути:

п. МИКОЛА ГАЛІВ

Рівночасно перепрошуємо п. Галіва за недогляд.

УПРАВА СУА — 83 ВІДДІЛ
Ню Йорк, Н. Й.

Подяка

По виході із лічниці Колюмба в Ню Йорку, в якій я мав дві тяжкі операції, почуваюся до милого обов'язку зложити свою найщирішу й найсердечнішу подяку

мойому дорогому й високоціненому Другові, широковідомому видатному лікареві та громадянинові в Ню Йорку, Н.Й.

ДОКТОРОВІ ОСТАПОВІ Е. БАРАНОВІ

за Його дуже дбайливу й совісну та прямо батьківську опіку як під час мойого довгого перебування в лічниці, так і по виході із неї.

Завжди вдячний:
МИХАЙЛО КЛЕЦОР

Бронкс, Н.Й.

Тепер в кінотеатрі ELGIN, 8-ма Еве і 19 вулиця
Ню Йорк, Н. Й.

Сергій Параджанов
багатократний лавреат нагород:
„ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ"
За повістю
Михайла Коцюбинського
Образ, що захоплює поетичним перенесенням глядача в надприроду сферу — твір великого київського режисера.

Бенджамін Крістенсен:
„ГАКСАН"
(Кощунство почерез віки)
Шведський фільм з 1922 р., переносить вас у світ примарного насильства й еротики, повний подробиць про ворожбитів і кощунство.

Кликати: (212) 675-0935 за інформаціями

Роковини 22-го Січня в Рочестері, Н. Й.

Заходом Українського Конґресового Комітету, Відділ в Рочестері, відзначено Роковини 22-го Січня таким способом.

22-го січня о год. 10-ій перед пол. вивішено український прапор на будинку Міської Управи в присутності голови Відділу Конґресового Комітету п. мец. В. Андрушина й молодечих організацій Пласту й СУМА. Присутній був парох Української Православної Церкви о. Гуранович. Мейор міста Стіф Май прочитав Проклямацію про День 22-го Січня в Україні, в якій заявив, що український нарід мав уже свою самостійну державу і ще матиме її.

В неділю 25-го січня в українських церквах відправлено Молебні на інтенцію українського народу. Вечором о год. шостій відбувся концерт в залі школи Істрідж. Присутні були молодечі організації Пласт і СУМА із прапорами і ветерани визвольних змагань.

Американський гимн виконала пані П. Мілер при форт. супроводі панни Ярослави Семенюк. Український гимн відспівав чоловічий хор із Сиракюз під проводом маестра М'якого.

Реферат виголосив полк. Василь Пилищенко, учасник визвольних змагань. В мистецькій частині згаданий вже хор із Сиракюз відспівав із повним успіхом вісім пісень. Учні Рідної Школи дали інсценізацію творів Шевченка. Підготовкою їх зайнялися директор школи п. Чорній та його дружина.

Танцювальний ансамбль „Черемош" виконав гарних гарних два танки.

Програмою за й мався культ. - освітній реф. Відділу УККА, сценічне оформлення дав п. Загачевський Евстахій.

Степан Домашук

КАНАДІЙСЬКИЙ ЛЕТУН - УКРАЇНЕЦЬ ВРЯТУВАВ ХВОРУ ЕСКІМОСКУ

Вінніпеґ. — У кінці січня в залі при парохії церкви св. Миколая у північній частині міста відбулася зустріч українського громадянства з летуном - українцем Едвардом Деркачем, фахівцем летів у складних умовах Півночі. Е. Деркач розповів про один такий лет, повний небезпек: він пролетів 550 миль, врятувавши життя хворій ескімоській жінці. Свою розповідь молодий летун ілюстрував висвітленням фільму про життя ескімосів та ін. людей у північних околицях Канади.

Чи денервуєтесь коли Ч. F-71

ШТУЧНІ ЗУБИ

Вам рухаються.

Не бійтеся, що Ваші штучні зуби будуть хитатися або випадати саме в невідповідний час. Для більшої вигоди і безпеки посипте протезу відомим прикріплюючим порошком FASTEETH. FASTEETH держить протезу сильніше і довше. Улегшує їдження. FASTEETH це алькаліна — не квасніє під зубами, не дає посмаку ґуми ані пасти. Зуби, що добре прилягають, — це основне для здоров'я. Відвідуйте свого дентиста реґулярно. Дістанете FASTEETH у всіх аптеках.

НТШ видає вибрані твори Франка англійською мовою

Ню Йорк. — При Науковому Товаристві ім. Шевченка утворено, за почином п. Е. Сташків, української суспільної діячки в Маямі на Флориді, окрему фундацію видання творів клясиків української літератури, в перекладі на англійську мову. Ці видання є призначені для англомовних читачів та для бібліотек англійських та американських університетів. В першу черґу НТШ видає друком вибрані твори, поетичні та прозові, Івана Франка, зокрема поему „Мойсей", у перекладі п. Віри Річ, відомої перекладачки творів українських письменників та поетів, з уваги на те, що переклад п. М. Семенини вже вичерпаний.

Видання творів Івана Франка є запроєктоване у репрезантивному оформленні, на крейдовому папері та з мистецькими ілюстраціями.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Ділимося сумною вісткою з Рідними та Українським Громадянством, що в четвер, 12-го лютого 1970 року упокоївся в Бозі на 65 р. життя блаженної пам'яті наш Найдорожчий ТАТО і БРАТ

ПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ ВЛАДИКА

ОЛЕКСАНДЕР

ЄПИСКОП ЧИКАҐСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в неділю, 15-го лютого 1970 року о год. 5-ій по пол. в Катедрі св. Володимира в Чикаґо, 2250 Вест Кортез вул., відтак в понеділок, 16-го лютого, о год. 7-ій веч. відслужиться **ПАРАСТАС** в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж., а у вівторок, 17-го лютого 1970 р. о год. 9-ій ранку, там же буде відслужена **ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА**.

В глибокому смутку:

сини — СЛАВКО з дружиною НАДІЄЮ
брати: о. АПОЛОН
о. ЄВГЕН з паніматкою ВІРОЮ
хресний син — ІВАСИК з дружиною МАРГАРИТОЮ
Родина в Україні, Канаді і ЗСА

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

повідомляє своїх Членів,
що дня 12-го лютого 1970 року несподівано відійшов у Вічність
Духовний Опікун ОДУМ-у, Єпископ Української Православної Церкви в США

Владика ОЛЕКСАНДЕР
НОВИЦЬКИЙ

Глибоке співчуття Українській Православній Церкві і Родині Покійного висловлюють:

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ОДУМ-у
КРАЄВІ ГОЛОВНІ УПРАВИ ОДУМ-у
ГОЛОВНІ ВИХОВНІ РАДИ ОДУМ-у
ТОВАРИСТВА ОДУМ-ІВСЬКИХ ПРИЯТЕЛІВ

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої

бл. п. ЛІДІЇ ЧУБАТОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в українській католицькій церкві
СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

в СЕРЕДУ, дня 18-го ЛЮТОГО 1970 року о год. 9-ій ранку і
в СЕРЕДУ, дня 25-го ЛЮТОГО 1970 року о год. 8:30 ранку.

Приятелів і Знайомих взяти ласкаву участь у Богослуженні та пом'янути Покійну в своїх молитвах просить

РОДИНА

Ділимося з Членством ОУВФ в Асторії і Українським Громадянством сумною вісткою, що дня 10-го лютого 1970 р. відійшла у Вічність

бл. п. АННА БАЙКО

Дружина члена ОУВФ п. Теодора Байко.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 14-го лютого 1970 р. з церкви Чесного Хреста в Асторії на цвинтар St. Raymont в Броксі, Н. Й.

Найглибші співчуття нашому Другові Теодорові, Його дітям і всій Родині, висловлюють члени

ОУВФ в АСТОРІЇ

Замість квітів на могилу

сл. п. Ярослава Склепковича

складають на Фонд Допомоги жертвам землетрусу в Баня Луці

Дзвенислава і Христини КУЛЬЧИЦЬКІ	$15.00
Галина КУЛЬЧИЦЬКА	10.00
Ірина і Роман КРАВЦЕВИ	20.00

Замість квітів на могилу

бл. п. АННИ КАРДАШИНЕЦЬ

зложив 20.00 долярів
на Допомоговий Фонд Карпатського Союзу

Д-р Ярослав ОЧЕРЕТКО

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. МИХАЙЛА МАСНОГО

складаємо 15.00 долярів
на потерпілих від землетрусу українців у Югославії.

Олена і Іван ФАЄВИЧ
Ліля і Ігор СОХАН

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого, Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ, ШВАҐРА, ВУЙКА і КУЗИНА

бл. п. ЕВГЕНА ГРИГОРА ҐАШИНСЬКОГО

відправиться

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

у вівторок, дня 17-го лютого 1970 р.
о год. 8:30 ранку
в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ
при 22 Схід 7-ма вулиця

ДРУЖИНА, ДОНЬКА, ВНУК і РОДИНА

ТРЕТІЙ СПИСОК ДАТКІВ ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

сл. п. Кекилії (Цьопи) Паліїв

визначної пластової провідниці й невтомної виховниці української молоді та засновниці і меценатки Патронату НТШ-Сарсель

склали на фонд Енциклопедії Українознавства, яку видає Осередок НТШ-Сарсель (Франція)

1.	II Курінь УПС „Ті що греблі рвуть"	$50.00
2.	Курінь УСП „Ті що греблі рвуть"	50.00
3.	пл. сен. Р. Рак, Вассаік, Н. Й.	50.00
4.	пл. сен. І. Дюбчак, Н. Й.	30.00
5.	пл. сен. Н. Макаревич, Н. Й.	30.00
6.	Крайова Пластова Старшина — Канада	25.00
7.	Пластова Станиця, Ст. Кетеринс	25.00
8.	Пластова Група, Оттава	25.00
9.	пл. сен. В. Дармохвал, Н. Й.	25.00
10.	пл. сен. Г. Коренець, Н. Й.	25.00
11.	пл. сен. М. Макарущкова, Н. Й.	25.00
12.	пл. сен-и О. і А. Гаврилюки, Вашингтон	20.00
13.	пл. сен. Е. Гойдиш, Н. Й.	20.00
14.	пл. сен-и Е. і М. Козаки, Дітройт	20.00
15.	пл. сен. О. Кузьмович, Н. Й.	20.00
16.	пл. сен-и М. і М. Логали, Сиракюз	20.00
17.	пл. сен. Хр. Навроцька, Н. Й.	20.00
18.	М. Палій, Чикаґо	20.00
19.	пл. сен-и М. і Л. Пежанські, Н. Й.	20.00
20.	пл. сен. Н. Саварин, Едмонтон	20.00
21.	пл. сен. Скоренько, Н. Й.	20.00
22.	пл. сен-и о. Б. і В. Смики, Ютика	20.00
23.	пл. сен. Г. Хамула, Н. Й.	20.00
24.	Н. Сасик, Чикаґо	20.00
25.	пл. сен. Ф. Любінецька, Дітройт	15.00
26.	пл. сен. А. М. Мілянич, Н. Й.	15.00
27.	Гурток Пластприяту, Ст. Кетеринс	10.00
28.	пл. сен. Л. Алиськевич, Н. Й.	10.00
29.	пл. сен. М. Андрейко, Н. Й.	10.00
30.	пл. сен. М. Бажанський, Дітройт	10.00
31.	пл. сен-и Р. і С. Барановські, Вашингтон	10.00
32.	пл. сен. М. Бачинський, Сиракюз	10.00
33.	пл. сен. Т. Вень, Вашингтон	10.00
34.	пл. сен. М. Витягловський, Дітройт	10.00
35.	пл. сен. Л. Волинець, Н. Й.	10.00
36.	пл. сен. Л. Гаяас, Н. Й.	10.00
37.	пл. сен. С. і О. та Т. Гараси, Ст. Кетеринс	10.00
38.	пл. сен. О. Дзядів, Н. Й.	10.00
39.	пл. сен. П. Дорожинський, Н. Й.	10.00
40.	пл. сен. О. Качмарська, Н. Й.	10.00
41.	пл. сен-и Б. і О. Козаки, Вашингтон	10.00
42.	пл. сен. І. Кравців, Н. Й.	10.00
43.	пл. сен. Л. Крамарчук, Н. Й.	10.00
44.	пл. сен. Я. Лушпинська, Н. Й.	10.00
45.	пл. сен-и Б. і Н. Петріни, Дітройт	10.00
46.	пл. сен. М. Прийма, Дітройт	10.00
47.	пл. сен. В. Прокопець з родиною, Ст. Катеринс	10.00
48.	пл. сен. Я. Рак, Н. Й.	10.00
49.	пл. сен. А. Слюсарчук, Дітройт	10.00
50.	пл. сен. У. Старосольська, Н. Й.	10.00
51.	пл. сен. Б. Укан, Дітройт	10.00
52.	пл. сен. Хр. Ференцевич, Н. Й.	10.00
53.	пл. сен. І. Чайківська, Н. Й.	10.00
54.	пл. сен-и А. і Н. Шухи, Дітройт	10.00
55.	пл. сен. Р. Яримович, Вашингтон	10.00
56.	д-р Л. Бабяк, Вашингтон	5.00
57.	пл. сен. Н. і М. Базарки, Вашингтон	5.00
58.	інж. Р. Баранський, Н. Й.	5.00
59.	пл. сен. С. Білас, Н. Й.	5.00
60.	пл. сен. Р. Галібей, Сиракюз	5.00
61.	пл. сен. О. Ганій, Сиракюз	5.00
62.	Д. Гуньовська-Наконечна, Дітройт	5.00
63.	пл. сен. О. Генгало, Н. Й.	5.00
64.	пл. сен. О. Джура, Дітройт	5.00
65.	М. Дякун, Дітройт	5.00
66.	пл. сен. В. Кекиш, Н. Й.	5.00
67.	пл. сен. О. Кіра-Коваль, Н. Й.	5.00
68.	пл. сен. А. Колодій, Сиракюз	5.00
69.	пл. сен. І. і С. Королі, Дітройт	5.00
70.	пл. сен. Б. Кузишин, Н. Й.	5.00
71.	пл. сен. Е. Кульчицький, Дітройт	5.00
72.	пл. прият. М. Кухар з род., Ст. Кетеринс	5.00
73.	пл. сен. Я. Лабка, Н. Й.	5.00
74.	пл. сен. І. Лотоцький, Дітройт	5.00
75.	пл. прият. М. Лужба з род., Ст. Кетеринс	5.00
76.	пл. сен. С. Луцька, Н. Й.	5.00
77.	пл. сен. І. Масник, Вашингтон	5.00
78.	пл. сен. Хр. Ме..., Сиракюз	5.00
79.	пл. сен. О. Микитин, Н. Й.	5.00
80.	пл. сен. І. Пежанська, Н. Й.	5.00
81.	пл. прият. К. Пришляк з род., Ст. Катеринс	5.00
82.	пл. сен. Н. Пясецька, Н. Й.	5.00
83.	М. Савицький, Н. Й.	5.00
84.	пл. сен. О. Савчинський, Н. Й.	5.00
85.	пл. сен. Г. Скрипчук, Н. Й.	5.00
86.	інж. Б. Соболта, Н. Й.	5.00
87.	пл. сен. О. Сокіл, Вашингтон	5.00
88.	пл. сен. І. Сось, Вашингтон	5.00
89.	пл. сен. М. і І. Ставничі, Вашингтон	5.00
90.	пл. сен. Ю. Старосольський, Вашингтон	5.00
91.	пл. сен. С. Феденко, Дітройт	5.00
92.	пл. сен. К. Фіцик з род., Ст. Кетеринс	5.00
93.	пл. сен. Л. і Я. Черники, Н. Й.	5.00
94.	пл. сен. Р. аШран, Сиракюз	5.00
95.	пл. сен. В. Шехович, Н. Й.	5.00
96.	пл. сен. Є. Яросевич, Вашингтон	5.00
97.	пл. сен. М. Ярош, Н. Й.	5.00
98.	пл. сен. В. Гнатюк, Дітройт	3.00
99.	мгр. П. Дармограй, Н. Й.	3.00
100.	пл. прият. С. Тиховецький з род., Ст. Кетеринс	3.00
101.	пл. сен. Я. Ціханська, Н. Й.	3.00
102.	пл. сен. С. Щуровський, Дітройт	3.00
103.	Н. Ільноцька, Н. Й.	2.00
104.	пл. прият. П. Коробайло з род., Ст. Кетеринс	2.00
105.	пл. прият. М. Лойк з род., Ст. Кетеринс	2.00
106.	пл. сен. Я. Ромах, Дітройт	2.00
107.	пл. сен. З. Томків, Дітройт	2.00
108.	пл. сен. В. Шкудор, Дітройт	2.00
109.	П. Я. Варивода, Дітройт	1.00
110.	пл. сен. Г. Гомзяк, Н. Й.	1.00
111.	пл. прият. П. Піжицький з род., Ст. Кетеринс	1.00
112.	пл. сен. І. Шевчук, Ст. Кетеринс	1.00

Разом Третій список 112 датків на суму	$1,181.00
У попередніх списках 206 датків на суму	1,599.50
Досі разом 318 датків на суму	$2,780.50

Дальші датки просимо слати на адресу:

Patronat NTSH, c/o Mr. E. Borys, 16 Bracondale Hill Rd., Toronto 4, Ont. або складати в пл. крамниці „ПЛАЙ" — "PLY" Co-op Ltd., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont., Canada.

Замість квітів на свіжу могилу нашого Друга

бл. п. ВОЛОДИМИРА СМИШКЕВИЧА

складаємо 20.00 долярів
на Фонд Допомоги Потерпілим Українцям від землетрусу в Югославії.

Родині Покійного складаємо наші глибокі співчуття.

Ярослав, Михайлина, Ліда ВЕЛИЧКИ
Сиракюзи, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого Товариша

бл. п. д-ра ТЕОДОСІЯ КОМАРИНСЬКОГО

складають 25.00 долярів
на Фонд Допомоги Жертвам Землетрусу в Югославії.

Д-р Адольф і Ольга СЛІЖІ
з Дітьми й Внуками

Науково-історичний конкурс Союзу Українок Америки

Перший науково-історичний Конкурс Фундації ім. Лесі і Петра Ковалевих, при Союзі Українок Америки, проголошений з початком 1967 р. на науково-історичну працю з реченцем до 31-го грудня 1968 р., закінчився постановою наукового жюрі в січні 1970 р.

Наукові жюрі у складі — проф. д-р Олександер Оглоблин, проф. д-р Григор Лужницький і ради. Дмитро Левчук — розглянуло 8 надісланих творів і вирішило:

Нагорода Першого науково-історичного конкурсу фундації і пов'язана з тим грошова премія у висоті 400 дол. признана:

Проф. Наталії Полонській-Василенко за її працю „Запоріжжя XVIII віку та його спадщина", т/2, видання УВАН, 1967.

Відзначення почесною грамотою признано за такі твори: д-р Теодор Мацьків „Мазепа, Гетьман України і Князь св. Римської Імперії" на основі тодішніх — европейських джерел, машинопис. Д-р Богдан Боцюрків „Ураїнська Православна Церква в часі визвольних змагань", машинопис. Д-р Володимир Трембіцький „Українські консуляти й консулярна служба в часі української державности 1917-1921 рр.", машинопис.

Крім цього Жюрі висловило признання за праці науково- популярного характеру: Евген Пастернак „Нарис історії Холмщини і Підляшшя (новіші часи)", видання Інституту Дослідів Волині, друк. Микола Мельник „Прогайнований мир", до 50-ліття Берестейського договору, машинопис.

Наукове жюрі вважає, що Перший науково-історичний конкурс відповів вимогам української науки у вільному овіті і оправдав сподівання фундації.

Проф. д-р О. Оглобин
Проф. д-р Г. Лужницький
Д. Левчук
Лудлов-Філядельфія,
у січні 1970 р.

ЗВЕРНЕННЯ

Головна Рада Ордена Залізного Хреста Армії УНР, на засіданні 8-го листопада 1969 р. заплянувала видати альбом учасників Зимового Походу у 50-річчя цього славного походу Армії УНР. Видання альбому передбачалось коштом самих учасників Зимового Походу, але постали труднощі з фінансуванням видання, яке припало би виключно на самих учасників. А тому 6-го січня 1970 р. на засіданні Головної Ради Ордена Залізного Хреста ухвалено: замість альбома видати ювілейний альманах - збірник спогадів про Зимовий Похід 6. XII. 1919 — 6. V. 1920. Альманах залишиться наступним поколінням, як тривкий спогад про цей героїчний чин Армії УНР. В альманасі будуть поміщені фотопортрети командарма, командирів дивізій і окремих частин, старшин і вояків.

До редакційної колеґії належать: ген.-хор. Михайло Крат, Лицар Ордена Залізного Хреста і почесний член Орденської Ради, полк. В. Задояний та майор д-р Ф. Мелешко — Лицарі Ордена Залізного Хреста. Мовний редактор — проф. В. Чапленко.

Для придбання фондів на видання цього Альманаху Орденська Рада ласкаво звертається до всіх українських комбатантських і громадських організацій, як також і до громадянства про пожертви. А до Лицарів Ордена Залізного Хреста — про надіслання своїх спогадів про Зимовий Похід.

Статті, спогади, фотознімки і різні матеріяли про Зимовий Похід, як також і пожертви слати на адресу секретаря-скарбника:

Iwan Wynnyk, 5282 Post Road, New York, N.Y. 10071, U.S.A.

Водночас повідомляємо, що для відзначення згаданого ювілею відбудеться в суботу, 9-го травня 1970 р. в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., особливе святкування з такою програмою:

Год. 11:00 ранку в Церкві-Пам'ятнику торжественна Служба Божа в намірені Українського Народу, а опісля на могилі сл. п. генерал-полковника Олександра Загродського — Панахида по поляглих і померлих Лицарях Ордена Залізного Хреста.

Того ж дня о год. 2:00 по полудні відбудеться в залі Сестрицтва при Церкві-Пам'ятнику Ювілейна Академія. Обов'язком усіх Лицарів Ордену Залізного Хреста є прийняти участь у цих святкуваннях по змозі зі своїми родинами.

Головна Рада Ордену
Залізного Хреста
Армії УНР

ЖЕРТВИ СОВЄТСЬКИХ ПЕРЕПИСІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ло їх у нього семеро, і тепер усі дорослі, сильні люди. Чому б нам не припустити, що двох-трьох своїх синів Іван Григорович відпровадив на цілинні землі?.. Але в Івана Григоровича було п'ятеро синів і дві доньки. Ким же стали інші його сини? Чи не вони стоять вартовими на кордонах нашої батьківщини, чи не вони розрізають крилами своїх літаків нічне небо над нашими головами? А дочки Івана Давискиби можуть перебувати денебудь у Кулундинському степу зі своїми братами, а можуть працювати і в своєму колгоспі".

Іван Давискиба-батько не стоїть на одному рівні з справжніми „русскими": в колгоспі він „роботяга", у війську — „рядовий". Та й діти його не можуть мати тих перспектив, що їх мають справжні „русскі" Лише одному - двом синам російський полковник дозволяє „розрізати крилами літаків нічне небо", щоб потім накласти головами в обороні червоної імперії. Оце і все для „русских" Давискиб у „країні соціялізму". Перед ними щільно замикають двері в науку, щоб вони не стали інженерами, лікарями, письменниками, артистами.

Давискиба і йому подібні — це жертви совєтських переписів населення, жертви русифікаційної політики. Москва не хоче показувати в офіційних матеріялах українців на Курщині, Вороніжчині, Кубані, Сибіру, Далекому Сході, в Казахстані. Проте, в таємній статистиці вони є, і це зганяє сон з очей московських диктаторів. Поза всяким сумнівом, і цьогорічний перепис населення буде зфальшований до вподоби наслідників Сталіна.

НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!

В п'ятницю, 20-го лютого 1970 року
о год. 7:30 веч.
в Домівці Товариства „Дністер"
361-го ВІДДІЛУ УНС
при 119 Еве. „А", між 7 і 8 вулицями в Ню Йорку

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС міста НЮ Йорку і околиці

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 16, 19, 46, 66, 69, 86, 88, 117, 129, 130, 158, 184, 194, 195, 200, 203, 204, 210, 211, 256, 267, 293, 310, 325, 327, 361, 393, 433, 435, 450, 455, 457, 485 і 489.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Прийняття протоколу попередніх Зборів.
4. Звіти з діяльности Окружного Комітету.
5. Дискусія над звітами.
6. Уділення звільнення Окружній Управі.
7. Вибір Окружної Управи та Контрольної Комісії.
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1970 рік.
9. Доповіді Головних Урядовців.
10. Дискусія та ухвали.
11. Закриття зборів.

У Зборах візьмуть теж участь
ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делеґатів, як і інших активних союзовців, взяти участь у цих Зборах.

ПІСЛЯ ЗБОРІВ — ПЕРЕКУСКА

За управу Окружного Комітету:
ІВАН ФЛИС, голова — **МИКОЛА ХОМАНЧУК**, секретар

Сл. п. інж. Микола Бориславський

(Посмертна згадка

19-го січня 1970 р. в Честері, Па., відійшов у вічність бл. п. інж. Микола Бориславський. Невблаганна смерть забрала людину, яка лишила по собі смуток і жаль не лише в найближчій родині, але і у всіх, хто його знав.

Покійний народився в Дрогобичі. Там закінчив народну школу й гімназію. Потім вступив до Гірничої Академії в Бориславі, а опісля працював як гірничий інженер. За часів польської влади був при війську і закінчив офіцерську школу. Під час другої світової війни був при Укр. Дивізії Галичина. Воєнні обставини змусили його тинятися поза межами своєї улюбленої Батьківщини.

Деякий час перебував в Німеччині, а відтак дістався до Америки і замешкав в Честері. Відразу включився до всіх організацій і товариств і всеціло посвятив себе праці для громади. Був членом 352 Відділу УНСоюзу в Честері. Його серце, хоч хворе горіло любов'ю до свого народу. Покійний Микола — людина скромна чистого характеру, добрий батько, добрий муж, що своїм життям та працею дав взірець відданости Батьківщині і любови до ближніх своїх. Треба згадати його як члена Управи Батьківського Комітету при школі українознавства в Честері. Не жалів труду і часу. Ніколи не висував себе на перше місце, бо був скромний, але обов'язковий і готовий все комусь помогти. Викликав довір'я до себе і певність, що дане зобов'язання чи працю доведе як слід до кінця. Був жертвенний і жадна потреба чи збірка не обійшлася без його участи.

Громада Честеру, околиці й Філядельфії відпровадила покійного на вічний спочинок на український католицький цвинтар на Факс Чейс у Філядельфії, Па.

Євстахій Мінчак

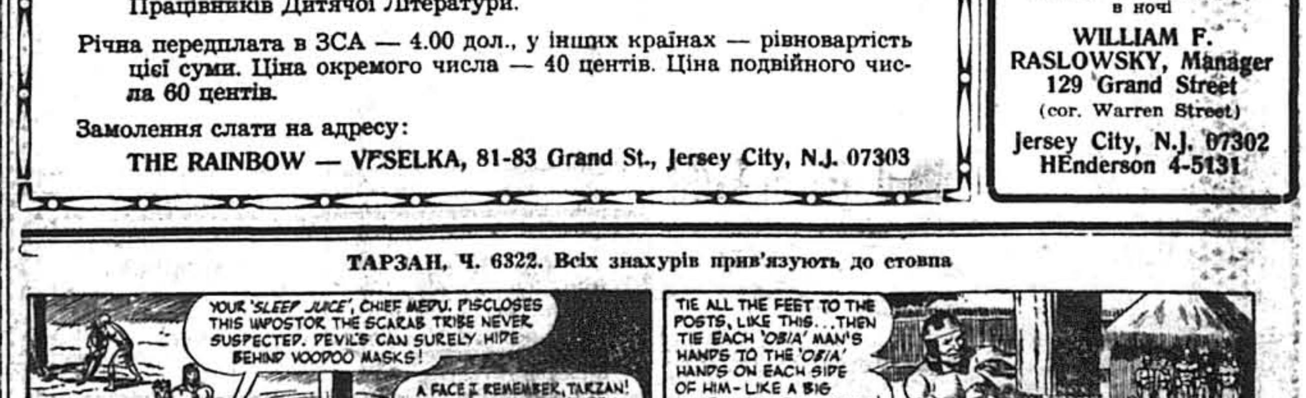
СТУДЕНТИ ВІДКРИВАЮТЬ ВИСТАВКУ ФОТОГРАФІЇ

Ню Йоркська Студентська Громада офіційно відкриє свою виставку фотографій в неділю, 22 лютого ц. р. о год. 1.30 пополудні в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, 149 2-га Авеню. Вона триватиме до 5 березня включно і буде відкрита кожного дня від год. 6-ої до 9-ої вечором, а в суботи і неділі від 12 - 9 пополудні.

На членів жюрі запрошено пп. мистців Якова Гніздовського і Любомира Гуцалюка та відомого фоторепортера телевізійної станції Сі Бі Сі п. Славка Новицького. Цей останній виголосить вступне слово і подасть до відома вислід голосування жюрі на три перші нагороди.

Напередодні відкриття, в суботу, 21 лютого, зберуться в тій же залі студенти на перекуску і сбговорення виставки. Приявні будуть мати нагоду проголосувати (незалежно від жюрі) на найкращий твір виставки.

ТАРЗАН, Ч. 6322. Всіх знахурів прив'язують до стовпа

Твій насонний напій, вожде Меду ,виявив цього обманця, чого плем'я скарабів ніколи не підозрівало. Чорти можуть напевне скриватися поза тими чаклунськими масками!

Обличчя, що я його пам'ятаю, Тарзане! Ця близна на його щоці постала з моєї стріли — він був торгівцем невільників, який пробував вбити мене, давно-давно тому!

Прив'яжи всі ноги до стовпа, як оце! Тоді зв'яжи руки кожного чоловіка „обія" з руками „обіїв" по кожному їх боці — на подобу великого колеса довкола стовпа!